

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIKKOMÜNİSTGAZETE FİYATI: 2 TL (KDV DAHİL) AĞUSTOS 2021 SAYI: 29 (126) www.kozgazetesi.org

Büyük Taarruz ve 30 Ağustos Efsanesinden Cumhuriyete

30 Ağustos savaşı `Kurtuluş Savaşı'nın sona ermesini sağlayan nihai zafer olarak da anılır. Bu savaşı Kuvayı Milliye'nin "7 düvele karşı" yürüttüğü de söylenegilir. Oysa Sakarya Meydan

Muharebesi'nden itibaren Türk ordusunun karşısında Yunan ordusundan başka kuvvet olmadığı da besbellidir. Anadolu'ya İngiliz-Fransız-İtalyan müttefikleriyle birlikte çıkan Yunan ordusu bir bakıma yalnız kalmış durumdadır. Onların İzmir'e çıkmasına önyak olan ve para yardımı yapmaya devam eden İngiltere ne askeri ne de siyasi olarak artık Yunan ordusunun arkasında değildir. **s.8**

Mağdur Edebiyatından Beslenen Liberal Kuşatmaya

TESLİM OLMAYACAĞIZ!

Liberal kuşatma kendini her zeminde belli ediyor. Hükümetin sıkışmışlığı yerine konsolide olan faşist bir rejim görenler devrimci imkanlara işaret etmek yerine emekçileri saldırıların kurbanı olarak sunuyor. Devrimcilerin görevi işçileri kadınları, Kürtleri devrimcileştirmek iken liberaller, tasfiyeciler devrimcileri işçi, emekçi, kadın, Kürt, sendikacı, aydın olarak gösteremeye çalışıyor.

Deniz Poyraz da Konya'da katledilen aile de Kürt oldukları için değil HDP'nin tabanından oldukları için saldırıya uğradı. Tabanının bağımsız bir şekilde harekete geçme potansiyeli nedeniyle HDP hem iktidar hem de Amerikancı muhalefet açısından büyük bir tehdit. Bu potansiyeli harekete geçmedikçe HDP iç savaşın hedef tahtasında yer alıyor, alacak.

Bugün yapılacak son şey savunmacı bir hatta mağduriyet feryatları yükseltmektir. Görev bir devrim sorunu olduğunu hatırlatarak demokrasi mücadelesini yükseltmektir. Bu mücadele temennilerle değil, liberal ve tasfiyecilerle teslim olmayanların kuracağı devrimci bir partiyle yürütülebilir. Çağrımız liberal kuşatmaya teslim olmayanlarla buluşma çağrısıdır.

Devrim İçin Devrimci Parti! Yaşasın Komünistlerin Birliği!

Köz'ün Sözü

"İrkçi saldırı" Mağduru Değil Demokrasi Mücadelesinin Öncü Savaşçısı

Deniz Poyraz'ın katledilmesinin üzerinden bir ay geçmeden Konya'da Dedeoğulları ailesi katledildi.

AKP'nin her fırsatta saldırdığı ve saldırmaya devam edeceği kesim HDP'lilerdir. Kürtlere karşı düşmanlık sadece bu siyasi şart yerine geldiği koşulda var olan bir kavramdır. Bu saldırıların kökenindeki asıl neden ise HDP'yi mağdur göstererek haklı çıkarmaya çalışanların iddialarının aksine HDP'nin gücü ve potansiyelidir. HDP'yi daha da güçlendirecek yegâne yöntem demokratik anayasa talebini savunmak ve demokratik anayasa talebinde onlarla birleşecek diğer siyasi güçlerle beraber ortak ve bağımsız bir tutum almaktır.

s.10

Barış Temennileriyle İç Savaşı Durdurmak İsteyenler İç Savaşın Kurbanı Olurlar

Bir devrim toprağı olan Türkiye'de, barış sorunu, devrimci ve reformist akımlar açısından her yerdekinden daha esaslı bir ayrım çizgisi çekiyor. Hele hele içinden geçtiğimiz dönemde, Türkiye'de ve Kürdistan'da devrimci bir durumun yaşandığı göz önünde tutulursa bu ayrımın her zamankinden kalın olduğu görülür. Reformistler on yıllardır, "Türkiye'de bir iç savaş kışkırtılıyor" diyerek her türlü devrimci eylemin önüne set oluyorlar.

s.12

Köz Söyleşileri

Temmuz Günleri ve Bolşeviklerin Tutumu

"Temmuz Günleri ve Bolşeviklerin Tutumu" gündemli söyleşimiz 17 Temmuz günü gerçekleşti.

s.5

Filistin ve Ulusal Sorun

Orhan Dilber'in konuşmacı olduğu, KÖZ bürosunda gerçekleşen "Filistin ve Ulusal Sorun" gündemli söyleşi moderatörün açılış konuşması ve soruları başladı.

s.5

İzmir'de "Demokrasi İçin Bir Nefes" Mitingine Katıldık

8 Temmuz günü gerçekleşen mitinge KÖZ olarak pankart ve bayraklarımızla katıldık. **s.4**

Esenyurt'ta HDP Buluşmasına Katıldık

Buluşmaya "HDP bağımsız siyasetle varolabilir, HDP kitlesel eylemlerle savunulabilir" pankartımızla katıldık. **s.3**

HDP Tabanına Yönelik Saldırıları Protesto Edildi

22 Temmuz'da HDP; Afyon'da ve Konya'da yapılan saldırıları protesto etmek için basın açıklaması düzenledi. **s.3**

Rojava Devrimi'nden Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu'na

PAK ve KÖZ'ün konuşmacı olduğu "Rojava Devrimi'nden Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu'na" başlıklı panel 8 Ağustos'ta gerçekleşti. **s.5**

Devrim Diyenler Önce Parti İhtiyacından Söz Etmeli

Kartal ve Kadıköy'de gazetemizin Temmuz ayında çıkan 125. sayısının satışını gerçekleştirdik. **s.2**

Okur/Yazar Mektupları

Deniz'in anısına sahip çıkmak için

17 Haziran günü HDP İzmir İl Örgütü binasına yapılan saldırıyla HDPlî Deniz Poyraz katledildi. Deniz Poyraz yoldaşın katli halihazırda bugün Türkiye'deki siyasi tablo çerçevesinde değerlendirilmesi gerekirken kimileri bunu bir provokasyon kimileri ise bir gündem değiştirme çabası olarak yorumladı. Saldırı birçok örgütün de HDP'ye yönelik kapatma girişimini gündemine almasına vesile oldu. Akabinde katliama karşı birçok ilde Deniz Poyraz'ı anmak için ve HDP'ye yönelik saldırılara ilişkin eylemler düzenlendi. Ben de bir KÖZ okuru olarak 19

Haziran'da Kadıköy'de Süreyya Operası önünde düzenlenen eyleme katıldım.

Eylemde HDP binasındaki arkadaşlarımızın Süreyya Operası önüne yürünmesi polis güçleri tarafından engellenirken Süreyya Operası önünde yer yer oturma eylemine dönüşen bir bekleme gerçekleşti. Bu esnada örgütler tarafından "Şehid Namını!", "Deniz Kavgadır, Kavgaya Sürecek!", "Bu Pislîği Ancak Devrim Temizler!", "HDP Halktır, Halk Susturalamaz!", "Faşizme Karşı Omuz Omuz!" gibi sloganlar atıldı. Öte yandan Newroz'da, 1 Mayıs'ta ve 15-16 Haziran eylemlerinde de HDP'yi gündem haline getiren KÖZ ise "Deniz Poyraz'ın Katilleri Belli, seçimle değil devrimle gidecekler", "HDP bağımsız siyasetle var olabilir, HDP kitlesel eylemlerle savunulabilir", "15-16 Haziran'ın Yolundan HDP'yi kitlesel eylemlerle savunalım" dövizleriyle katıldı. "Seçimle Değil Devrimle Gidecek!" sloganıyla alanda destek görürken, KÖZ aynı zamanda "Ne Cumhur Ne Millet, Tek Yol Devrim!" diyerek kuyrukçu muhalefet eleştirisi de yükseltti. Bekleyme sonrasında HDPlî temsilcilerin Süreyya Operası önüne varmasıyla Deniz Poyraz için saygı duruşunda bulunuldu ve HDPlî temsilcilerin açıklamalarıyla eylem sonlandı.

Deniz Poyraz'ın katlinin sadece dört gün sonrasında ise AYM, HDP'nin kapatılmasına dair iddianameyi kabul etti. HDP'nin kapatılmasına yönelik iddianame kararı ve Devlet Bahçeli'nin saldırıyla alakalı ifadelerini değiştirmesi ile Deniz Poyraz'ı hedef gösteren konuşması sessizlikle karşılanırken gece yarısı sonrası müzik yasağı gündem haline getirildi. Fakat ilginç olan ise, bugün, saldırının bir hafta sonrasında, asıl HDPlî Deniz Poyraz'ın katlini gündem değiştirme çabası olarak yorumlayıp ses yükseltenlerin HDP'yi savunma şiarlarını çoktan çeşitli gündemlere kurban etmiş olmasıdır. Başka bir deyişle, kuyrukçu solun kendi gündemini aslında kendisinin sabote ettiği açıkça görülmüştür.

Bu süreç benim için "HDP Kapatılmamaz" diyen legalist tasfiyeciler ile "HDP'yi Kapattırmayacağız" diyenler arasındaki ayrımı daha da netleştirdi ve iki şiarın arkasındaki politik farkı somutlaştırdı. İnanıyorum ki, bugün de biz komünistlere düşen görev, bütün bu saldırılara ve kararlara karşılık sebatkarlıkla "Kapattırmayacağız!" diyerek HDP'yi kitlesel eylemlerle savunmak, HDP tabanıyla sokaklarda birleşmek, HDP'nin kaderini Millet İttifakı'na terk etmemektir. Deniz Poyraz yoldaşın anısına ancak bu vurguyla sahip çıkılabilir.

Deniz Poyraz'ın Katilleri Belli

Seçimle Değil Devrimle Gidecekler!

Kadıköy'den Bir KÖZ Okuru

KOMÜNİST KÖZ YEREL SÜRELİ AYLIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ŞÜKRÜ DEMİR

YÖNETİM YERİ: OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLAĞI SOKAK ELİF

İŞHANI KAT 2 DAİRE: 5 KADIKÖY -İSTANBUL

E-POSTA: kozonline@gmail.com

WEB ADRESİ: www.kozgazetesi.org

BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI MALTEPE MAHALLESİ

GÜMÜŞSUYU CADDESİ ODİN SANAYİ SİTESİ NO: 28/245 ZEYTİNBURNU-

İSTANBUL

TEL: 0212 577 54 92

Devrim diyenler

Önce parti ihtiyacından söz etmeli

11 Temmuz Pazar günü KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak, Kartal'da "Devrim Diyenler Önce Parti İhtiyacından Söz Etmeli, Devrim için Devrimci Parti" manşetli KÖZ Temmuz sayımızın satışı gerçekleştirdik.

Kartal sokaklarına ve kafelerine gazetemizi ulaştırıp aynı zamanda, manşetimiz olan devrimci parti ihtiyacı üzerine sohbetler etme fırsatımız oldu, sohbetlerimizde şunları öne çıkardık: Kendisine Komintern'in ilk dört kongresinin ilke ve esaslarını referans alan ve Komintern'e katılmanın 21 koşulunu rehber edinen bir partiye ihtiyacımız vardır. Bugün bu topraklarda devrim sloganları her ne kadar yüksek sesle dile getirilse de bu devrimi

gerçekleştirecek bir devrimci partinin eksikliğinden söz edilmemektedir. Bu eksiklik giderilmeden öne çıkarılan sloganlar içeriklerinden bağımsız havada kalmaya mahkumdurlar. Devrimci parti eksikliğinin üzerinden atlanarak devrimci mücadele yürütüyoruz söylemleri ise tasfiyeciliğin üzerini örtmek için kullanılan söylemlerden öte değildir.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak yürüttüğümüz bu politik mücadelenin gayesi de böylesi bir eksikliği gidermek ve proleter bir devrime önderlik edecek komünist partiyi yaratmaktır. Bugünün güncel sorunlarına ışık tutan ve güncelliğini koruyan 21 koşulu politik pusula olarak görenlerin mücadelesiyle bu parti yaratılabilecektir. Günün koşullarını bahane ederek reformistlerle aynı parti çatısı altında buluşanlar, elbette komünist enternasyonalin esaslarına ve 21 koşula sahip çıkamazlar ve tarihin gerisinde kalmış olarak addetmeye çalışırlar. Bu tasfiyeci tutumlara karşı kuruluşundan beri mücadeleyi yürüten platformumuz akıntıya karşı yüzmekten vazgeçmeden bu mücadelesini aynı kararlılıkla sürdürmeye devam edecektir.

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

İstanbul'dan Komünistler

Kadıköy'de gazete satışımızı gerçekleştirdik

10 Temmuz Cumartesi günü KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak, Kadıköy'de "Devrim Diyenler Önce Parti İhtiyacından Söz Etmeli, Devrim için Devrimci Parti" manşetli KÖZ Temmuz sayısının satışı gerçekleştirdik.

Gazetemizin Temmuz sayısında, hükümetin muhalefete karşı yürütmekte olduğu iç savaşı, devlet bürokrasiyle, mahkemeleriyle yürütmek zorunda cümlelerine yer verilmektedir. Bizler, tüm bunların tek ve biricik yolunun devrimci partide bu niteliğin ise salt devrimci bir partiyi yaratmak için mücadelemizi büyüteceğiz vb. kalıp cümlelerin ötesine geçerek, devrimci bir partiyi yaratmak için tüm komünistleri buluşturabilecek bir parti inşa yolu izlendiğinde yaratılabilir demekteyiz. Bu durumun değişebilmesinin yegâne yolu ise "devrim için devrimci parti" şiarını yükseltmekten geçecektir. Bizler bugün bulduğumuz her yerde bu şiarı yükselteceğiz.

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

İstanbul'dan Komünistler

"Piyonu değil, şahı istiyoruz" eylemine katıldık

Boğaziçi Dayanışması'nın "Bizler, talepleri gerçekleştirene kadar direnişin bitmediğini söylüyor ve piyonu değil şahı istiyoruz! Tüm Kayyumlar Gidecek şiarını sahiplenen herkesi bugün saat 19.00'da Kadıköy Rıhtım'a eylemli mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz." çağrısıyla düzenlediği eyleme, "Rejim Krizine Devrim Son Verecek!, Devrim için Devrimci Parti" şiarıyla katıldık.

Şüphesiz, Boğaziçi'ne atanan kayyım Melih Bulu'nun koltuğunda oturamaması derinleşen rejim krizinin, her şeyi yönetebilen ve her istediğini yapabilen bir "tek adam" kişisi altında kırık bir koltuk değneğiyle ülkeyi yönetmeye çalışanların acizliğinin çok açık bir

tezahürüdür. Bugün Boğaziçi direnişçilerinin ihtiyacı, sürdürdükleri direnişe destek vermek adına onları alkışlamak veyahut onlara akıl vermek değil, 2023 seçimlerini beklemekten yöneteme krizi içinde debelenen Cumhurbaşkanlığı İttifakı'na karşı birleşik kitlesel mücadele çağrısını yükseltmektir.

Komünistlerin bugünkü görevi, geçelim tüm kayyımları göndermeyi, en basit bir demokratik talep için bile hükümetin silahlı bir ayaklanma yoluyla devrilmesi gerektiği bilincini iktidara karşı harekete geçmiş yığınlara taşımaktır. Bu itibarla, KÖZ'ün arkasında duran komünistler, ezilenlerin ve emekçilerin devrimci enerjisine yaslanarak bu ayaklanmayı örgütleyecek, ayaklanmaya önderlik edecek bolşevik tipi bir devrimci partiyi inşa etmek için mücadele veriyor.

Rejim Krizine Devrim Son Verecek!

Devrim için Devrimci Parti,

Parti için Komünistlerin Birliği!

Kadıköy'den Bir KÖZ Okuru

Esenyurt'ta HDP buluşmasına katıldık

Halkların Demokratik Partisi'nin "HDP'liyiz Her Yerdeyiz" kampanyası kapsamında 1 Ağustos'ta Esenyurt'ta düzenlediği, Eş Başkan Pervin Buldan'ın katılımıyla gerçekleştirilen buluşmaya katıldık.

Buluşma öncesi İstanbul'da buluşmaya gelinecek bir çok mahallede araçların önü kesildi ve katılım devlet güçleri tarafından engellenmek istendi. Buluşma alanı önce Tabela Meydanı iken izin verilmeyince Cumhuriyet Meydanı'na yönlendi ve burada da engellenmek istenmesi rağmen buluşma gerçekleşti.

Komünistler olarak buluşmaya pankart, döviz ve bayraklarımızla katılım gösterdik. Alana girerken bayrak sopalarmız ve pankart sopalarmız "tehlike arz eder" denerek polislerce alana alınmadı. Yine de alana pankart ve dövizlerimizi sokabildik.

Alana girip "HDP bağımsız siyasetle varolabilir, HDP kitlesel eylemlerle savunulabilir" pankartımızı açtık. Pankart ve dövizlerimiz ilgi gördü ve kitle tarafından tutulup sahiplenildi. Gelenler pankarttan övgüyle bahsederken pankartın içeriğinin anlaşılıp anlaşılmadığı anlamak adına pankartı sahiplenilenler pankartın ne demek istediğine dair sohbet ettik. HDP'nin bağımsız siyaset izlemesinin

ne demek olduğunu anlattık ve seçimlerle Erdoğan'ı götürmeyi hedeflemenin, Millet İttifakı'na yedeklenmeden ezilenlerin mücadelesini örmesi gerektiğini vurguladık. Ayrıca Millet İttifakı'nın adayının desteklenmesinin yanlış bir tutum olduğunun altını çizdik. Bunun üzerine bir kişi "hayır doğrudur" diyerek pankartın birinci kısmı yanlış ikinci kısmı doğru dedi. Biz de HDP'nin bağımsız siyaset yapmadan kitlesel eylemlerle savunulması mümkün değil dedik. Konuşmalarımız bir kişi üzerinde rahatsızlık yaratsa da diğer kesimler haklı bulup pankartı ve dövizleri tutmaya devam etti.

Bizim dışımızda bağımsız pankart veya döviz taşıyan olmadı. HDP'nin hazırladığı dövizler vardı.

Buluşmaya BMG, Devrimci Parti ESP, SODAP, Çağrı, SYKP kendi önlük ve bayrakları ile katılmıştı.

Buluşmada "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "HDP Halktır, Halk Burada", "Direne Direne Kazanacağız", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Siyasi Tutsaklara Özgürlük" gibi sloganlar atıldı. Alanda "Ne Cumhur Ne Millet, Çözüm Demokratik Cumhuriyet", "Kürt Sorununu Çözmeyen Çözülür", "HDP'yi Kapatılmayız" ve Konya'da katledilen Kürt ailenin isimleri yazan dövizler taşınıyordu.

Pervin Buldan, konuşmasında tecridin insanlık suçu olduğu vurgusu yapılırken Adalet Bakanlığı'nı kendi çıkardıkları yasalara uymaya ve tecridi kaldırmaya davet etti. Konya'da yapılan ırkçı saldırı kınandı ve Erdoğan'ın Marmaris ziyaretinde halka karşı tavır eleştirildi. İktidarın günlerinin sayılı olduğu vurgulandı ve "AKP ile ortağı MHP'ye seçimlerde güle güle diyeceğiz" dendi.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bizler de "Pisliğin Başı Belli, Seçimle Değil Devrimle Gidecek; Eksik Olan Devrimci Parti", "HDP'yi Bağımsız Siyasetle Var Olabilir, HDP Kitlesel Eylemlerle Savunulabilir" yazılı dövizlerimizle ve pankartımızla katıldık. "Seçimle Değil, Devrimle Gidecek", "Ne Cumhur Ne Millet, Tek Yol Devrim" ve "Kürtlere Özgürlük, Ortadoğu'ya Barış" sloganlarını atık.

Eş Başkan Pervin Buldan'ın "İlk seçimde iktidara gelmek ve bu ülkeyi yönetmek için Selahattin Demirtaş'ı Cumhurbaşkanı yapmak için yola devam diyoruz." sözleriyle sonlanan buluşma sonrasında

ajitasyon ve gazete satışı da gerçekleştirdik.

Ajitasyonumuzun içeriği Erdoğan gitmeden hiçbir demokratik hakkımızı alamayacağımız, Erdoğan'ın seçimle değil devrimle gideceği, HDP'yi kapatılmamak için eylemli mücadele ihtiyacı ve ne Cumhur İttifakı'nın ne de Millet İttifakı'nın kurtuluş olmayacağını haykırdık. Son olarak da Kürtlere Özgürlük, Orta Doğu'ya Barış; Biji Serhildan Azadiya Kurdistan sloganlarını atarak alandan ayrıldık.

Eylem katılım olarak oldukça zayıftı; zira Esenyurt gibi bir yerde özellikle Kobanê ayaklanmasının İstanbul'daki en dinamik temsilcisi olan bir bölgede katılımın bu kadar az olması seçim hesapları siyasetin kitleler nezdindeki etkisini göstermekte. Pankartımıza olan ilgi sloganlarımıza eşlik edilmesi ise kitlelerin siyasete olan ilgisini gösteriyor. HDP'nin sahiplenilmesinin politik anlamı kitleler tarafından kavranmış olsa da onun temsilcisi olduğunu iddia eden reformist siyasi özneler tarafından farklı yönlendirilmekteler. Bizler komünistler olarak bu reformist siyasi yapıların etkisini kırmadan kitlelere önderlik etmek veya bilinç taşımının mümkün olmadığını biliyoruz. Reformizme karşı savaş ise ancak komünist enternasyonal'in ilk dört kongresini savunan komünist bir partiyle mümkün olacaktır. Şart olsun ki Komünistlerin Birliğini sağlayacağız komünist partiyi kuracağız.

Kadıköy'den Komünistler

HDP tabanına yönelik saldırılar protesto edildi

22 Temmuz'da Şişane Meydanı'nda HDP; Afyon'da ve Konya'da Kürtlere yapılan saldırıları protesto etmek için basın açıklaması düzenledi.

Kadıköy'den komünistler olarak basın açıklamasına "Rejim Krizine Devrim Son Verecek" ve "HDP'ye Yapılan Saldırlara Karşı Kitlesel Seferberliği Büyütelim" şıarlı dövizlerimizle katıldık. HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Erdal Avcı, milletvekili Dersim Dağ ve Grup Başkanvekili Saruhan Oluç sırayla konuşma yaptı. Yapılan konuşmalarda "AKP hükümetinin ve yargı sisteminin bu hukuksuzluklara ses çıkartmadığı, tüm bu hukuksuzluklara karşılık en geniş muhalefet cephesinin örülmesi için HDP olarak mücadele edileceği" vurgulandı.

Basın açıklamasında "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak"

sloganları atıldı. Bu sloganların yanında biz de "Adalet Devrimle Gelecek" sloganını kitleyle birlikte atık.

Kadıköy'den Komünistler

Ataşehir HDP'nin dördüncü olağan kongresine katıldık

10 Temmuz 2021

10:00'da

TÜM HALKIMIZ
DAVETLİDİR...

GELECEĞE YÜRÜYÜRÜZ !..

4 OLAĞAN
KONGRE

BARİŞ, DEMOKRASİ ve ÖZGÜR
BİR YAŞAM İÇİN...

MİLLET VEKİLLERİMİZİN
KATILIMIYLA
CAN DÜĞÜN SALONUNDA
BULUŞALIM...

Aşık Veysel Mah. 3001. Cad.
3039. Sk No:2 Ataşehir

HDP Ataşehir, 4. Olağan Kongresini 10 Temmuz Cumartesi günü gerçekleştirdi. "Barış, demokrasi ve özgür bir yaşam için" başlığıyla düzenlenen kongreye bizler de KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak katılım gösterdik.

Kongre, milletvekilleri Ferit Encü, Elif Bulut,

Saruhan Oluç'un katılımı ve konuşmalarıyla başladı. Konuşmalar da genel olarak; "Deniz'i katledenlere, bizi kapatmak isteyenlere ve tecridi derinleştirenlere cevabımız; örgütleniyoruz, direniyoruz ve asla vazgeçmiyoruz, Kürt Halkı'nın iradesinin yansıdığı belediyelere atanan kayyım vurgulamaları yapıldı."

Bizler de KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak şu mesajımızı ilettik;

"KÖZ olarak, HDP Ataşehir ilçe örgütünün 4. Olağan kongresini selamlıyoruz.

HDP'ye yönelik her türlü saldırının yoğunlaştırıldığı bu dönemde, kongrelerin yapıyor olması dahi, bu saldırılara teslim olunmadığının göstergelerindedir.

Bugün Erdoğan hükümeti büyük bir çıkmazın içerisinde. TC tarihinin en büyük krizi olan bugünkü rejim krizi, Erdoğan'ı bu çıkmazın içerisinde daha da çaresiz hale getirmektedir. Her tarafından dökülen devletin yanı sıra, bundan daha pespaye durumda olan Cumhur İttifakı karşımızda durmaktadır. Bu krizlerden, kurtulmak için en büyük düşmanları olan, biz ezilenleri ve emekçileri sindirmek, sessizleştirmek istemektedirler. Bugün HDP'ye yapılan saldırılar bu yüz-

dendir. Deniz Poyraz'ın katledilmesi de, HDP'nin kapatılmaya çalışılması da böylesi bir sürecin sonuçlarıdır.

Rojava Devrimi'ni boğmaya çalışarak işgal harekâtlarını ortak bir zeminde yürüten Cumhur ve Millet İttifakı elbette bugün bizlere yönelik saldırıların asıl sorumlularıdır. HDP'nin kapatılma davalarının süreci, vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılıp ceza evlerine gönderilmesi süreciyle başlamaktadır. Bu süreçte, Cumhur ve Millet İttifakı'nın el birliğiyle yönettiği bir süreç olmuştur.

Bugün madem HDP'yi savunacağız, madem Deniz Poyraz'ların hesabını soracağız, bunun birincil adımı olarak; Cumhur İttifakından da, Millet İttifakından da bağımsız bir siyasi hareket yürütmek zorundayız. Gelecek ilk seçimlere HDP'nin odağında olduğu geniş bir sol blokla hazırlanıp, cezaevine elbirliğiyle gönderdikleri Demirtaş'ın adaylığı üzerinde çalışmalıyız. Seçimlerin ne birinci turunda, ne de ikinci turunda hiçbir burjuva gerici ittifaka destek vermeyeceğimizi

bugünden deklere etmeliyiz. Ancak böyle bir bağımsız siyasi çizgi ve pratikle HDP'nin kapatılmasına karşı kitlesel eylemleri örebilir, denizlerin hesabını soracak yolun taşlarını döşeyebiliriz.

Bu kongrenin böylesi bir sürecin başlangıcına vesile olmasını umut ediyor, KÖZ olarak bu mücadelede başarılar diliyoruz."

Bizler içerisinde bulunduğumuz dönemde, bu şıarları yükseltmeye devam edeceğiz.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

İzmir'de "Demokrasi İçin Bir Nefes" mitingine katıldık

İzmir'de Deniz Poyraz'ın HDP il binasında katledilmesi ve Anayasa Mahkemesi'nin HDP'ye yönelik kapatma davası iddianamesini kabul etmesinin ardından HDP tarafından farklı kentlerde mitingler örgütlenmesi gündeme geldi. Bu mitinglerin ilkinin ise İzmir'de örgütleneceği Haziran sonunda Yeni Yaşam gazetesinde manşetten duyuruldu.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak 1 Mayıs'tan önce 1 Mayıs'ı sokağa çıkma yasaklarına kurban etmek isteyenlere karşı bir araya geldiğimiz akımlarla 1 Mayıs ertesinde güncel siyasal gelişmelere dair bir miting örgütlenmesinin gereğini ve imkanını tartışmış, 1 Mayıs'ı bile 29 Nisan'daki cılız bir basın açıklamasına indirgeyen bunun İzmir Emek Demokrasi Güçleri'nin bileşenlerinin eylemsiz ve siyasetiz bir hatta seçim hesapları içerisinde olduğu için böylesi bir kitlesel eylemin sorumluluğunun almayacağını, bu sorumluluktan kaçındığını muhtelif toplantılarda vurgulamıştık. Bu yüzden böyle bir miting için solun özellikle Sedat Peker'in açıklamalarından sonra "sokağa ve mücadeleye" çağırın kesimlerine çağrıda bulunarak bu sorumluluğu başta HDP olmak üzere siyasal örgütlenme ve akımların kendi kimlikleri ile ortaklaşa ve birlikte alması gerektiğini savunmuştu. Bu konudaki çağrılar ise o günde yansız ve sonuçsuz kalmıştı.

Farklı akımların bazen tek tek, bazen bir kısmının birlikte protestocu eylemler ve katılımı sınırlı kalan basın açıklamaları ile sürece müdahil olmaya çalıştıkları bir dönemde Deniz Poyraz'ın katledilmesi bu konudaki gidişatı değiştirdi.

Poyraz'ın cenazesi polis yığınağına rağmen politik bir havada ve kitlesel bir tören ile uğurlandı. Bu da aslında İzmir'de herkesin herkesi sokağa çağırdığı, ancak kimsenin ortak, kitlesel, politik bir miting sorumluluğunu almadığı koşullarda bir saldırı vesilesi ile ve saldırı yaşandıktan sonra bile olsa kitlesel eylemlerin, aslında fiilen bir miting nasıl gerçekleştirilebileceğini gösterdi. Ne var ki bu kitlesel ve fiili eylemlerin gerçekleşmesi için böyle ağır bir bedelin ödendiği bir saldırının yaşanmasına hacet yoktu.

İzmir 1 Mayıs İniyatifi ile HDP'ye gerçek-

leştirdiğimiz taziye ziyaretinde de aynı ihtiyaca birlikte işaret ettik ve HDP'nin bir dizi miting gerçekleştirme planı olduğunu muhataplarından öğrendik. Bizler HDP'nin kapatılması meselesini merkezine alan böyle bir miting örgütleyicisi olmak istediğimizi ifade ettiğimizde ise HDP miting İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri'nin gündemine soktuklarını, daha kapsayıcı olması için bu miting kendi siyasal kimlikleri ile değil de bu kanal üzerinden örgütlenmesini tercih edebileceklerini ifade ettiler. Nitekim bu şekilde de oldu ve İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri çağrı metninde son derece muğlak ifadelerle yaşanan saldırı ve parti kapatma tehditlerini de başka bir dizi şeyle birleştirerek "Demokrasi İçin Bir Nefes" başlığıyla bir miting çağrısında bulundu.

Daha başlığın ve çağrı metninden HDP'li-lerin kastettiği kapsayıcılığın ne olduğunun anlaşıldığı bu miting, 1 Mayıs'ı devletin koydukları yasaklara uyum göstererek 29 Nisan'daki müsamereye çevirenler emanet edilmişti. Deniz Poyraz'ın cenazesine de bir şekilde yansıyan, sosyal demokratların da itiraz etmeyeceği ve HDP ile fotoğraf verme sorunlarını da çözebilecekleri bir çizgide bir miting kurgulandığı daha baştan belli olmuştu.

8 Temmuz günü 18:00'de gerçekleşen miting için biz KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak saat 17.30'da Cumhuriyet Meydanı'nda buluşarak kortejimizi oluşturduk. "Cumhur İttifakını Kitlesel Bir Seferberlikle Göndermeden İşçiler Ezilenler Nefes Alamaz! HDP'yi Kapatırma!" şiarını taşıyan KÖZ imzalı pankartımızı ve bayraklarımızı açtık. Kortejimizde aynı zamanda "Seçimleri Beklemeyeceğiz! Seçimle Değil Devrimle Gidecek!; Ne Cumhur Ne Millet! Seçimleri Bekleme; Devrim İçin Örgütlen! HDP'yi Kapatırma!; HDP Ancak Kitlesel Eylemlerle Savunulabilir; Devrim İçin Devrim Parti, Parti İçin Komünistlerin Birliği!" yazan dövizler taşıdık.

Oluşturulan yürüyüş kolunda DİSK'e bağlı şubelerin yanı sıra KESK, TÖP, Kaldıraç, EMEP, Birleşik Mücadele Güçleri, SEP de birer kortej oluşturarak yürüdüler. Aynı yürüyüş kolunda "Seçimle Değil, Devrimle Gidecek!; Seçimleri Bekle-

me, Devrim İçin Örgütlen!; Devrim İçin Devrim Parti, Parti İçin Komünistlerin Birliği!; Ne AKP Ne CHP, Kurtuluş Birlikte Mücadelede!; Emekçiler Vuracak O Saray Yıkılacak!; Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir!; Başkasını Ezen Özgür Olamaz!; Kürtlere Özgürlük, Kurdara Azadlı; Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!; Erdoğan Gidecek, Başka Yolu Yok!; Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!; Katil Devlet Hesap Verecek!; Katil Devlet Yıkacağız Elbet!" sloganları ile yürüdük.

Alanda Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi, BDSP, DİP, SYKP, TİP, Halkçileri, CHP üyeleri de flama ve pankartlarla yerlerini almışlardı. HDP kitlesi alanda belirgin bir çoğunluğu oluştursa da tek ve güçlü bir kortejle alana yürüyen değil, doğrudan alana giren, bu yüzden yaygın ama dağınık bir topluluk oluşturdular. Kürsüden iyimser bir şekilde on bine yakın katılım olduğu söylense de bizim gözlemimiz mitinge katılımın bunun ancak yarısını bulduğu yönünde oldu. Bununla birlikte alanda bir miting havası pekâlâ oluşmuştu.

Kortejimiz alana vardığında Praksis konseri başlamıştı. Fakat miting tertip edenler İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Tunç Soyer ve CHP İl Başkanı'nı bir bakıma ev sahibi gibi kitlesel selamlamak için miting daha başında tüm kortejler alana girmeden kürsüye çıkmışlardı.

Mitingte Tunç Soyer, DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı, Pervin Buldan ve Mithat Sancar konuşma yaptıkları. Konuşmaları kitle tarafından ilgiyle dinlenen eş başkanların ardından EMEP Genel Başkan Yardımcısı Selma Gürkan ve TÖP Sözcüsü Juliana Gözen de birer konuşma yaptı. TÖP adına yapılan ajitatif konuşma da kitleden ilgi topladı.

Son dönemde İzmir'deki eylem ve etkinliklerde giderek belirginleşen, CHP ve dolayısı ile Millet İttifakı ile, HDP ve etrafında kümelenen solun ilişkilerini pekiştiren bir tarz ve söylemin hakim

olduğu mitingde mitinge katılanlara 'faşizme karşı en geniş birlikteliğin sağlanması' gerekçesi ile burjuva muhalefete herhangi bir ihtilaf yaratmayacak türden, Millet İttifakı'na da seslenen parlamenter mesajlar dışında bir şey söylenemedi. 1 Mayıs'ta temsili bir basın açıklaması ile yetinenler 1 Mayıs'ta yapamadıklarını ve söyleyemediklerini yapmış ve söylemiş oldular. KÖZ'ün arkasında duran komünistler 'Ne Cumhur Ne Millet, Ne CHP Ne AKP!' diyen tek kortej olarak solun geri kalan kesiminden bu konudaki tutumunu net biçimde belirterek ayrıldı. Solun ve sosyalist örgütlenmelerin pankart ve dövizlerinde genel geçer sosyalizm ve devrim sloganlarının yanına gündemi yakalamak açısından "mafya düzeni", "çete düzeni" gibi tabirleri de eklenmişti. Böylelikle muhtelif sol akımlar burjuva liberallerin burjuva devlete dair yaydığı "temiz toplum, çetesiz devlet" hülyalarına soldan katıldıklarını beyan etmiş oldular.

Kısa sürede örgütlenmiş olmasına ve parlamentarist-reformist tonuna rağmen miting İzmir'de uzun süredir miting örgütlenmesi konusundaki tutukluğun ortadan kalkmasına vesile oldu ve belli bir hareketlenme yarattı. KÖZ'ün arkasında duran ve devrimci bir partinin inşası sorumluluğunu alan komünistler olarak, siyasal gerçekleri tok ve net biçimde ifade edenlerin gözle görünür biçimde azaldığı koşullarda, belli ki devamı gelecek bu kitlesel buluşmaları siyasal gerçekleri daha etkin bir biçimde dile getirmenin imkânı olarak kullanmayı görev sayıyoruz. Kürsülerden vaaz edilen reformist görüşlere inat devrimci şiarları ve siyaseti bu ve benzeri eylem ve mitinglerde alandan var etmek için bu çabayı artıracacağız.

Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!

Seçimle Değil Devrimle Gidecek!

İzmir'den Komünistler

İzmir'de 1 Mayıs pikniği değerlendirmesi

Nisan ayının son haftasında İzmir'de görece geniş katılımı bir 1 Mayıs pikniği düzenledik. Piknik birçok açıdan olumlu geçti. Ne var ki, bu etkinliği haberleştirmekte geciktik, bu ise etkinliğin amacına tamamen ters düşen bir durumdu.

Etkinlikte gerçekleştirdiğimiz sohbet, etkinlik 1 Mayıs öncesindeki hafta gerçekleştiği için 1 Mayıs'ta bizleri nelerin beklediğini ele aldık. Sunum yapan yoldaş, geçmişten bugüne Türkiye'deki 1 Mayıs'ların tarihine kısaca değinerek, reformistlerin 1 Mayıs'ları nasıl sürekli bir biçimde devrim düşüncesini ve devrimcileri kösteklemek amaçlı manipüle edebildiğini örnekledi. Bunun ardından 2020'de yaşanan korona bahaneli eylemsizlik eğiliminin 2021'de

kırılacakmış gibi gözükse de, meşru sokağa çıkma ve miting yapma yollarının zorlanmıyor oluşunun 2020'de KÖZ dışındaki sol hareketlerin kraldan çok kralcılık yaparak balkonlardan ve evlerden 1 Mayıs/Newroz kutlama işgüzarlıklarıyla bağlantılı olduğunu ifade etti. Bu işgüzarlıkta payı olanların yaptıklarının özleştirilmesini vermeden 1 Mayıs'ta alanlara dönmenin kolay olmayacağını belirtti. Yoldaş ayrıca Boğaziçi eylemlerinden ve ABD'de gerçekleşen Floyd eylemlerinden örnek vererek korona salgınının en yoğun olduğu zamanlarda bile örgütsüz kitlelerin ciddi sokak eylemlilikleri gerçekleştiren solun bu konuda isteksiz davranışlarının devrimci olma iddiasındaki örgütlerin çoğunun HDP'ye, HDP'nin de Millet İttifakı'na angaje olmasından kaynaklandığını ifade etti; devrim düşüncesi ile parlamentarizmin bir araya gelemecek oluşunun meydana getirdiği tezatın Millet İttifakı'na kuyrukçuluk yapan devrimci olma iddiasındaki örgütleri giderek daha fazla zorlayacağını altını çizdi.

Yoldaşın sunumundan sonra söz alan HDP'li bir arkadaş, devrimcilerin sayısının giderek azaldığını, hem Meclis'te yer alıp hem devrimcilik iddiasını sürdürmenin mümkün olabileceğini savladı. Bir başka arkadaş söz alarak, devrim istiyorsak neden seçimlerden medet umacağımızı anlamadığını belirtti. Bir yoldaş söz alarak devrimcilerin/KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin kitleleri değil devrimci olma iddiasındaki militanları örgütleme hedefi taşıdığını, devrimi devrimcilerden oluşacak bağımsız bir devrimci partinin yapabileceğini, bu bakımdan niteliğin niceliği önceliğini vurguladı.

Bir başka yoldaş söz alarak Erdoğan'dan devrim olmadan kurtulmanın mümkün olmayacağını giderek daha net görüldüğünü, bunu görse bile önceden kendini Millet İttifakı'na yedeklemek zorunda kalmış oluşumlar içinde yer alan devrimci olma iddiasındaki örgütlerin yaşadığı ikircikli durumun hem onları yıpratmış hem de kısa vadede devrim mücadelesine yarar getirmediğini ifade etti. Örnek olarak seçimlerde %60 oy almanın da bir işe yaramayacağını belirten yoldaş, kuralların ve düzenin burjuva diktatörlüğünü tesis edip sürdürmek amacıyla düzenlenmiş olmasından ötürü, kural koyucuya karşı seçimle karşı koymanın boş bir hayalden öteye geçemeyeceğini belirtti.

Etkinlikten sonra pikniğe katılan arkadaşların İzmir'de gerçekleşen kitlesel 1 Mayıs yürüyüşüne KÖZ korteji ile katılması, söyleşide dile getirdiklerimizin amacına ulaşmış olabileceğinin bir göstergesi idi. Ne var ki, bu tarz olumlu tekil gelişmeler diğer değerlendirme yazılarımızda altını çizdiğimiz gibi 1 Mayıs 2021'in kazanımıyla kapatılmadığı gerçeğini değiştirmeydi. 1 Mayıs'ları geri kazanabilmek için yapmamız gereken reformistleri/reformizmi ve oportünist eğilimleri her yerde afişe ederek devrimci bir parti kurmak olduğunun bilinci ile hareket ediyoruz, edeceğiz.

Devrim için Devrimci Parti

Parti için Komünistlerin Birliği!

İzmir'den Komünistler

Roja'ya'dan Suriye Demokratik Federasyonu'na

7 Ağustos 2021 Cumartesi günü KöZ olarak Kürdistan Özgürlük Partisi (PAK) ve KöZ'ün konuşmacı olduğu bir panel gerçekleştirdik. Panel saygı duruşu ve Enternasyonal Marşı'nın okunması ile başladı.

PAK konuşmacısı özetle şunlara değindi:

Sovyetlerin yıkılması ile birlikte büyük bir moral bozukluğu yaşandı. Hatta sınıflar savaşı olarak nitelendirilen tarih, kapitalizmin kazanmasıyla bitmiştir diyenler dahi oldu. Tam da bu atmosferde Kürtlerin belirli haklar elde edebilecekleri gelişmeler yaşadı. Emenlerin kendi içlerinde çatışmalardan faydalanarak Kürtler biz varız dediler. 1991 raperininden (ayaklanma) itibaren Güney Kürdistan'da olan ise bugün Rojava'da olandan daha ileri bir durumdur.

Güney'deki gelişmelerle kıyaslandığı zaman Kürtler açısından daha ileri bir durum söz konusu. Buna bakarak Rojava'ya devrim demek doğru olmaz. Bu yüzden Rojava Devrimi kavramını yanlış buluyorum. Rojava genel olarak komünist devrim kavramına da uymamaktadır. İktidar alınmamıştır. Rojava'yı ön planda tutmak ise Kürdistan kavramını geri plana itiyor. Bu sebeple temeli yanlış olan bir devrimin Kuzey Suriye Federasyonu'na dönmesi abes değildir.

Biz ulaşılan kazanımları, alınan hakları küçümsemiyoruz. Bütün ezilenlerin mücadelesindeki hak arayışlarının arkasındayız. Bugün birleşik Kürdistan söylemi dillendirilmemekle beraber zaten PKK/PYD Kürdistan diyerek siyaset yapmamaktadırlar. Bütün bunlara rağmen Rojava'nın destekleyicisiz.

KöZ adına söz alan konuşmacı ise konuşmasında aşağıdaki vurguları yaptı.

Roja, Kürdistan'ın batısı demektir. Rojava kantonlarının özerkliklerini ilan etmesiyle "dört

parçalı Kürdistan" gerçeği bütün dünyaya yayılmıştır. Bu itibarla Kürdistan'ın batısı yerine Kuzeydoğu Suriye kavramının kullanılması da bir karşı devrimi ifade etmeli, Kürdistan'ın parçası olduğunu hatırlatan bir kavramdan Suriye'nin parçasına indirgenmiştir.

Roja'ya'da özerkliğin ilan edilmesi ve Suriye Anayasası'nın fiilen ortadan kalkması ile beraber, Suriye'nin siyasi/anayasal durumunda esaslı değişimler olmuştur. Suriye'nin "Arap Birliğini" sağlama hedefiyle kuruluşundan itibaren tarif edilen yapısı kırılmıştır. Rojava'da kendini gösteren ve devrim olarak algılanan değişimin geri döndürülmesi yönündeki düzenlemeler kuşkusuz bir karşı devrim olarak adlandırılmalı bu yöndeki girişimlere karşı çıkmayanların karşı devrime hizmet ettiği vurgulanmalıdır.

Güney Kürdistan'daki federe devlet yapısını ileri bir adım olarak görmek yanlış olur. Zira 91 döneminde fiilen muhtariyet kazanılmış iken bu federe devletin kurulmasıyla Güney Kürdistan Bağdat rejimine bağlanmış, Celal Talabani Irak Cumhurbaşkanı olmuştur. Federe devleti kazanım olarak görenler Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yolundan gitmez. Bilakis bu yolda aşılması gereken birer engel haline gelirler.

Roja'ya'da savaşın Paris Komünü'nün yenilgisinin derslerini çıkarıp kılavuz edineceklerine Bookchin üzerinden Proudhoncu oportünist çizgiyi takip etmektedir. Suriye'deki merkezi hükümete yönelik bir adım bile atmadan devrimci bir sonuca varılacağı hayalini kurup yaymaktadır. Bu itibarla, esasen, ne Rojava'da başlayan hareket Kürdistan devriminin başlangıcı oldu ne de esasen Suriye'nin demokratikleşmesi yönünde esaslı bir unsur olabilecek.

İkinci turda soruların cevaplanması için PAK söz aldı.

PAK olarak yasal bir parti ancak bu mücadeleden vazgeçtiği anlamında değerlendirilemez. Pratikte Kuzey Kürdistan'da mücadele eden bir partiyiz, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki partilerle ilişkilerimiz resmidir.

Roja'ya'yı devrim olarak tanımlamayı PYD'nin taleplerini desteklemek çelişki değildir; ilerici bir durum var ortada. Bu baktığımız yere göre değışebilir. Biz Kürt olarak, arzu edilen olmasa da, gelişmeleri olumlu buluyor ve destekliyoruz,

rekabetçi bir anlayışla değerlendirmiyoruz. Fakat Türkiye sosyalist hareketi olarak baksaydım, dünya görüşü itibarıyla hayatın içerisindeki yararları itibarıyla çok da destekleyeceğim bir hareket değil derdim.

Bu hareket içerisindeki kadınların durumu da ayrı bir öneme sahiptir. Kürtler kadınların mücadelesinde yer almasının önünü açmıştır. Rojava'da gerçekleşen gelişmeler de ayrıca kadınların önünü açmıştır. Ancak tarihsel olayları tarihsel örgütler üstlenip yapabilir. Devrim hareketi iki aylık bir hareket yüklenirse sonuç budur. Bir devrim hareketi olarak görülen bazı şeyler karşı devrim olarak görülebilir. Büyük bir gericilik ve büyük bir kıyımdır, kendisini ateşin önüne atan büyük bir aymazlıktır.

KöZ konuşmacısı ise sözlerine enternasyonalizmin ne olup olmadığını açarak başladı. Rojava'daki enternasyonal görev öncelikle düşman kendi yurdundadır deyip kendi yurdundaki iktidara karşı savaşımdır. Bu durumda dört gerici devlete karşı (Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini de sayarak) beş devrimci hareketten söz edilmelidir. Dolayısıyla öncelikli hedefi ulusal kurtuluş mücadelesi olan Kürdistan devrimi aynı zamanda bir enternasyonal örgütlenmeyi dayatır. Bu itibarla da Kürdistan dinamiği sadece bölge çapında bir potansiyel olmakla kalmaz bir komünist dünya partisi ihtiyacı da tetikleyici bir etken oluşturur. Kuşkusuz bunun için Komünist Enternasyonal'i rehber edinmek gerekir. Bunun yaratılması için bütün dünya komünistlerinin hareketine geçmesini beklemek de elbette şart değildir. Türkiyeli, Iraklı, İranlı, Suriyeli komünistlerle Kürdistanlı komünistlerin birbiriyle ilişki düzeyi dahi bizatihi bir enternasyonal şart koşar. Bu, bunu öncelikli görevi kabul eden komünistlerin sorumluluğudur ve onlardan başkasının yerine getiremeyeceği bir ödevdir.

Bu görevi yerine getirmek için asıl önemli olan peşinen oportünistlerin her türünden kopmaktır. Kürdistan'da parçacı siyaset güderek elbette başarıya ulaşılmaz. Bir parçada başlayalım deyip merkez anlamda siyaset yürütmezseniz sonu başarısızlık olacaktır.

Parçacılık gibi bir diğer ayak bağı da Buncu bir çizginin ulusal kurtuluş mücadelesinin yerine geçirilmesidir. Buncu siyaset, esasen topraksız milliyetçilik demektir. Bu aynı zamanda her top-

rağın bir sahibi olduğuna göre iktidar hedefine sahip olmayan, devrimci olmayan bir çizgidir.

Doğrusu sadece Ortadoğu çapında değil, Avrupa'da da kitlesel eylemler örgütlemek bakımından PKK'den daha büyük kapasiteye sahip neredeyse hiçbir hareket yoktur. Bununla birlikte bu hareket buldukları ülkedeki siyasi iktidara yönelik bir mücadele yürütmektense orada hükümetleri TC'ye karşı harekete geçirme hedefiyle sınırlı bir hareket çerçevesinde kalmaktadır. Oysa Avrupa'nın belli başlı ülkelerinde işçi sınıfının en politize ve dinamik kesimini Kürdistan'dan göçmüş işçiler teşkil eder. Buncu tutum bu kesimleri o ülkenin sınıf mücadelesinin dışında tutarak bölücülük yapıyor.

Kürdistan'ın muhtelif parçalarındaki mevzileri korumak ve kısmi kazanımlara sahip çıkmak adına bunlara kilitlenmek esasen stratejik olarak ulusal kurtuluş çizgisini arka plana atmak olur. Bu bir bakıma sendikal mücadeleyi andıran bir çalışmaya benzer. Tabii ki ücret artışları genel olarak işçiler için iyi bir şeydir, ulusal kurtuluş mücadelesindeki kısmi kazanımlar da öyle ama bunları hedefleyen ve bu kısmi mücadeleleri yürütenlerin kuyruğunda sürüklenmemek kendini bunlardan ayırtarak bilhassa komünist sıfatını kazanmanın ilk şartıdır.

Komünistlerin temel referansları arasında olması gereken Komünist Parti Manifestosu'nun vurguladığı gibi "komünistler kısmi çıkarlar söz konusu olduğunda bütünsel çıkarları işaret etmekle, ulusal sorunlarda uluslararası sorunları öne çıkarmakla" kendilerini başka akımlardan ayırdeder.

KöZ'ün sözlerini tamamlamasıyla panel sonlandırıldı.

İstanbul'dan Komünistler

Temmuz Günleri ve Bolşeviklerin tutumu

"Temmuz Günleri ve Bolşeviklerin Tutumu" gündemli söyleşimiz 17 Temmuz günü gerçekleşti. Söyleşi moderatör yoldaşın açılış konuşmasıyla başladı. Yoldaş, Ekim Devrimi'nin siyasi anlamının sol tarafından anlaşılmadığını, Ekim Devrimi'nde başarılmanın ne olduğu soruna cevap üretilmediğini ifade etti. Temmuz Günlerini konu alan söyleşimiz bu sebeple organize edildiğini belirtti ve konuşmacı yoldaşa sırasıyla sorular yöneltti.

Söyleşide özetle şunlar konuşuldu: Şubat Devrimi'nin ardından ikili iktidar ortaya çıkmış olsa da kitlelerin eylemlilikleri devam etti. Çünkü savaş devam ediyor ve savaşla beraber kitlelerin huzursuzluğu artıyordu. Çok geçmeden de Temmuz Günleri diye anılan kitlesel silahlı ayaklanmalar gerçekleşti. Kadet hükümeti istifa etti ve yerine Kerenski hükümeti geldi. Kendisi bir ayaklanma sonrası iktidara gelen Kerenski devrimci ve ayaklanan kitlelere yönelik saldırıları artırdı, saldırılar sonrasında Lenin Finlandiya'ya kaçmak zorunda kaldı.

Devrim denilen şey var olan hegemonyanın el değiştirmesidir. Hâkim olan rejimin yerine başka bir rejimin gelmesi demektir. Rojava Devrimi bu anlamıyla devrimdir sosyal haklara veya başka hiç bir farklı kazanıma bakmaksızın var olan hegemonyanın ortadan kalkması ve bir bayrak çekilmesidir.

Ancak tek mesele iktidarın el değiştirmesi değil, iktidarın kimin tarafından ele geçirildiğidir. Emenliğin proletaryanın elinde olduğu devrim 7 Kasım'da gerçekleşen proleter devrimdir. Kurmak istediğimiz parti de böyle bir devrimi hedefler.

Elbette devrimler belli ayaklanmaların sonucunda ortaya çıkar ama her ayaklanmanın sonucu devrim olmaz. Elinde olandan fazlasını ele geçirmek üzere örgütlenmiş ve sokaklara çıkmış kitle seferberliğine ayaklanma denir. Karşısındaki gücü bertaraf edebilmesi için ise silahlı bir ayaklanma

olma zarurîyeti vardır. Bunun yanı sıra partinin önderlik etmediği bir proleter devrim de söz konusu olamaz.

Gezi, Kobanê ayaklanmaları veya 15-16 Haziran ayaklanmalarında parti olsaydı devrim olurdu demek için nesnellikine bel bağlamak gerekir. Eğer devrim kitlelerin eseridir dersek her ayaklanmadan devrim çıkarırız. Devrim devrimcilerin eseridir diyorsak, ayaklanmadan bağımsız olarak devrimci partinin devrimi gerçekleştirecek hazırlığa sahip olup olmadığına bakmalıyız. Devleti sarsıntıya uğratabilecek silahlı bir kalkışmayı sevk ve idare edebilmesi gerekir. Temmuz günlerinde bolşevik parti böyle bir hazırlığa sahip olmadığı için kitlelerin sokağa çıkmalarını gerektirmediğini söylüyorlar.

Devrimci partinin en önemli özelliği kitlelerin taleplerinden bağımsız bir siyasi çizgidir. Bu olmadığı sürece devrimci bir parti olmaz. Parti kurulduğumuzda da hemen devrime önderlik edecek bir parti olmayacaktır, ancak tüm bu ayaklanmalar sırasında kendine bağımsız siyasi bir hat çizebilirdi. Gezi ve Kobane döneminde bir parti olsaydı, gençliğin orantısız zekasından değil partinin belirlediği siyasi içerikten söz edilebilirdi. Seçimler döneminde bağımsız bir siyasi hat ören parti olsaydı, Millet İttifakı kuyrukçuluğu yapmayacak politik unsurlar için bir çekim merkezi olurdu. Rejim krizindeki hükümeti karşı durabilecek siyasi çizgiyi netleştirirdi. İleri çıkmış unsurlara bağımsız devrimci siyasetin nasıl yapılacağını gösterirdi.

Devrim madem partinin işi, bu parti kurulmadan da devrimci bir mücadele yürütülemez ve bu yüzden biz bekleyeceğiz diye bir tutum takınmayacağız. Parti kendiliğinden kurulamaz, politik faaliyet içerisinde kurulması gerekir.

İstanbul'dan Komünistler

Filistin ve ulusal sorun

Filistin ve ulusal sorun gündemli söyleşimizi Köz bürosunda gerçekleştirdik. Konuşmacı yoldaş sözlerine Filistin sorununun dünyanın belki de en karmaşık problemlerinden biri olduğunu belirterek başladı. Yoldaş konuşmasında şu tespitlere yer verdi:

Ortadoğu sınırları Sykes-Picot Anlaşması tarafından değil bu anlaşmanın akabinde yaşanan Ekim Devrimi'nin etkisiyle şekillendi. Bugünkü İsrail devletinin kurulmasıyla haritaya yeni bir unsur eklenmiştir. Sonrasında, Arap-İsrail çatışmasında bahsedilir, hep geçişten destek alan bir takım kabuller vardır.

Ne Arap denemelerin ezici çoğunluğu Araptır, ne de On Emire itaat etmiş Musevilerin tamamı bir tek kavimden, Yahudi soyundan gelmiştir.

Birinci Paylaşım Savaşı'nın ardından Filistin, Fransa'nın ve İngiltere'nin ihtiyaçları doğrultusunda bölünmüştü. Filistin sorununu karmaşıklaştıran sadece Birinci Paylaşım Savaşı değil aynı zamanda İkinci Paylaşım Savaşı'dır.

İsrail'in kurulmasını ilk destekleyen devletin SSCB olduğunu unutmamak gerekir. Bu sırada İngiltere güdümünde monarşist gericiliğin tahkim edildiği Ürdün de Filistin'in bir parçasıdır.

"Denizden nehre Filistin!" şiarını benimseyenler bu şiarın altında Filistin'in parçalanmışlığını kabul ettiğini akıllarına getirmeliler. Bu slogan altında Filistin'in Ürdün ve Suriye kısımlarında yer alan kesimlerin dokunmama teminatıdır.

Ortadoğu'daki Kürdistan ve Filistin sorunlarının benzerliği genelde göz ardı edilir. Kürdistan Kas-ı Şirin anlaşmasıyla parçalanmış, Birinci Paylaşım Savaşı'nın ardından da dört gerici devlet arasında pay edilmiştir. Dört gerici devleti yıkıp Kürdistan'ın birliğini sağlamadan bu düğümü çözmek mümkün değildir.

Filistin sorununda İsrail başrolde gözükse bile, Osmanlı'nın paylaşılmasıyla bölünen bu haritanın esas bekçisi de tahkim ve tahsis edilmiş Türkiye Cumhuriyeti'dir. Bu devlet kaldırılmadan herhangi bir sorunu çözmek mümkün değildir.

Bu çerçevede baktığımızda Filistin sorunu ve Kürt sorununun yan yana gelmesi gerektiğini görürüz. Bu bakımdan Ortadoğu düğümünün çözülmesini herhangi bir burjuva devlete havale etmek bu sorun içinden çıkmamanın birinci adımı olur. Bu sorunun yegâne çözümü esas itibarıyla enternasyonalist komünist bir önderlik ve bununla işbirliği yapan bir ulusal devrimci hareketle olur.

İstanbul'dan Komünistler

HDP bağımsız siyasetle var olabilir; kitlesel eylemlerle savunulabilir!

İzmir HDP binasına saldırı sonucu Deniz Poyraz'ın katledilmesiyle birlikte birçok ilde olduğu gibi İstanbul'da da eylemler gerçekleşti. 18 Haziran günü sendikaların çağrısı ile "Faşizme Karşı Omuz Omuz" şiarıyla düzenlenen eylemde birçok siyaset bayrak ve dövizleri ile yer aldı.

Süreyya Operası önünde yapılacak olan eyleme HDP Kadıköy

ilçe binasından yürüyüşle gelinme çağrısı yapıldı. HDP binasına girerek üzere hareket etmiş olsak da girişler engellendiği için Süreyya Operası önüne geçtik. Burada bayrak ve dövizlerimizi açtık. HDP ilçe binasından çıkışlara izin verilmediği için basın açıklaması yapılmadı. Eylemi tertipleyenler tarafından HDP ilçe binasından gelişler sağlandığı takdirde basın açıklaması yapılacağı söylendi. Bunun üzerine sık sık sloganlar atılarak alkışlarla bekleyiş sürdürüldü.

Komünistler olarak eyleme "HDP'yi Kapattırmayacağız; Deniz'in Katili Belli Seçimle Değil Devrimle Gidecek; HDP'ye Saldırılarını Kitlesel Eylemlerle Püskürtelim" yazılı dövizlerle katıldık.

Bizim dışımızda döviz taşıyanlar şu içerikleri dövizlerine yansıtmıştı: Kaldıraç "Yaşasın İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği", SEP "HDP Yalnız Değildir", DAF "Faşizme Geçit Yok", Halkevleri "Faşizme Karşı Omuz Omuz!".

Eylem sırasında sık sık "Faşizme Karşı Omuz Omuz; Yaşasın Halkların Kardeşliği; Jin Jıyan Azadî, Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak" gibi sloganlar atıldı. Berkin Elvan davası olmasından kaynaklı "Berkin Elvan Ölümsüzdür, Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları atıldı.

Bu sloganların dışında biz de "Seçimle Değil, Devrimle Gidecek; Katil Belli, Seçimle Değil Devrimle Gidecek; Haziranın Yolun-

dan HDP'yi Kapattırma; Ne Cumhur Ne Millet Tek Yol Devrim" sloganlarını sık sık attık. Sloganlarımız ilgi gördü ve birçok kişi eşlik etti. Eylem bitirdikten sonra da "Kürtlere Özgürlük Ortadoğuya Barış" diyerek alandan ayrıldık.

Eyleme katılan kesimler öfkeli olduğundan oldukça canlı bir eylem gerçekleşti. Komünistler olarak HDP'ye dava açılmasından bu yana her eyleme HDP'nin kapatılmasını gündem ederek katıldık. Newroz'da "HDP Kitlesel Eylemlerle Savunulabilir" içeriğini bir tek biz taşıdık. 1 Mayıs öncesi platformlarda, 1 Mayıs'ta, Gezi'de, 15-16 Haziran eylemlerinde HDP'nin kapatılmasını gündem ederek katıldık. Sola da böyle katılmayı önerdik ve ancak bu yolla HDP'nin kapatılmasını ve HDP'ye dönük saldırıları engelleyebileceğimizi söyledik.

Bugün İzmir'deki saldırı HDP'yi parlamentarist hesaplarla değil ancak kitlesel eylemlerle savunabileceğimizi göstermiştir. Cumhur İttifakı'nı seçimle değil devrimle götürmek isteyenler ancak bu çizgiyi savunabilirler.

**Deniz'in Katili Belli;
Seçimle Değil Devrimle Gidecek**

İstanbul'dan Komünistler

1 Mayıs Mahalle Meclisi saldırıya karşı sessiz kalmadı

İzmir HDP il binasına yapılan saldırıda hayatını kaybeden Deniz Poyraz için 1 Mayıs Mahalle Meclisi'nin örgütlediği bir basın açıklaması gerçekleşti. Basın açıklamasında "HDP'yi Kapattırmayacağız Bu Saldırının Hesabını Soracağız" yazılı ozalıt taşındı. Yapılan açıklamada devletin kendi iç sıkışmışlığının içerisinde olduğu ve mafya düzenine döndüğü söylenerek, yönetememe

krizi içerisindeki devletin saldırılarına boyun eğilmeyeceği dile getirildi. Bizlerin bu baskılara, zulümlere rağmen sokakta olacağımız ve HDP'nin sokakta savunulacağı açıklandı. Basın açıklamasında "Deniz Poyraz Ölümsüzdür; HDP Umuttur, Umut Dimdik Ayakta ve HDP'yi Sokakta Savunacağız" şiarları yükseltildi.

Bugün bu saldırıların karşısında olmak, HDP'yi savunmak ancak TC hükümetinin karşısında yer alarak sağlanır. Bu safda yer alanların saldırılara, kapatma davalarına ve düşürülen vekilliklere karşı vereceği tek cevap hükümeti hedef tahtasına oturtan kitlesel eylemlilikler olmalıdır.

HDP'yi Kapattırma Vekillerine Sahip Çık

HDP'ye Yapılan Saldırıları Kitlesel Eylemlerle Püskürtelim

Seçimle Değil Devrimle Gidecek

Yaşasın Komünistlerin Birliği

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

HDP'ye destek ziyaretleri

Deniz Poyraz'ın katledilmesinin ardından HDP il ve ilçeleri taziye için üç günlük bir program açıkladı. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz de Tuzla HDP'yi ziyaret ettik. Ziyaretimiz sırasında HDP vekillerinden Dilşat Canbaz, Parti Meclisi üyesi Cengiz Topbaşı, TUHAYDER ve HDP il yöneticileri de ziyaret etmişlerdi.

HDP vekili Dilşat Canbaz bunun organize bir

katliam saldırısı olduğunu ve birarada güçlü bir ses çıkarmak gerektiğini belirtti. HDP'nin dışındaki ama böyle günlerde HDP'yi yalnız bırakmayan dostlarının dayanışma ziyaretlerini çok önemseydiğini belirtti.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak ziyarete şunları dile getirdik: "Uzun zamandan beri HDP'ye saldırılar vardı. Biz de bulunduğumuz her yerde ve neredeyse her eylemde HDP'ye yapılan saldırılara karşı "HDP'yi Kapattırmayacağız" şiarını öne çıkardık. Bu süreçte bu saldırılara karşı yan yana durmak gerekir. Hatta bunu büyük bir kampanya haline getirip saldırılara karşı kitlesel eylem ve etkinlikleri örgütleyebiliriz. Saldırılara karşı AKP'yi karşımıza alan bir hat örmeliyiz."

Deniz'in Katilleri Belli, Seçimle Değil Devrimle Gidecek!

Tuzla'dan Komünistler

Ataşehir

1 Mayıs Mahallesi'nden komünistler olarak, HDP İzmir İl binasına yapılan silahlı saldırıda hayatını kaybeden Deniz Poyraz için taziye ziyaretine gittik. HDP'ye yapılan saldırılar ve HDP'nin kapatılması için açılan kapatma davaları hakkında bir sohbet gerçekleştirdik.

Gerçekleşen sohbette Deniz Deniz Poyraz'ın HDP İzmir il binası önünde görevli olan polislerin katilinin neden engellenmediğini ve bunun iktidarın sebep olduğu söylenildi, var olan iktidar görevini gerçekleştirmediğini ve bu saldırı göz yumulduğu belirtildi.

Bizler, bu saldırıları Kürdistan başta olmak üzere devrimcilerin var olduğu yerlerden biliyoruz ve Deniz Poyraz sadece bir kadın değil HDP'li bir devrimci idi, bu saldırı da devrimci olduğu için gerçekleştirildi. HDP'ye yapılan her türlü saldırı cevapsız kaldığı sürece devam edecektir. Saldırılara karşı verilecek cevap ise Cumhur İtti-

fakı'nı parlamenter yollarla 2023 seçiminde götürmek hayali kurularak değil, bu ittifaka karşı gerçekleştirilecek kitlesel eylemlilikler olmalıdır. Nasıl ki Hatip Dicle'nin düşürülen vekilliği hükümete karşı yapılan kitlesel eylemlilikler ile alındıysa yapılan her saldırı da bu eylemlilikler ile karşılanmalıdır.

Bizler aynı zamanda Mart ayının başından beri hem Newroz'da hem 1 Mayıs eylemlerinde Rojava ve HDP'yi gündem ettik. Gerçekleştirilen eylemlerde Rojava ve HDP'ye yapılan saldırılar gündem edilmediği sürece bu iktidar saldırılarına son vermeyecektir. Bu saldırılara son vermek için TC hükümetine karşı kitlesel seferliği yükseltmek gerekmektedir.

HDP'ye Yapılan Saldırıları Kitlesel Eylemlerle Püskürtelim!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Tüm Bel-Sen İkram Mihyaz'ı andı

Tüm Bel-Sen İzmir Şubeleri 1994 yılında evinin önünden kaçarak devlet güçleri tarafından katledilen II No'lu Şubesi'nin başkanı İkram Mihyaz'ı katledilişinin 27. yılında çeşitli etkinliklerle andı.

5 Temmuz'da sendika binasında ve İkram Mihyaz'ın mezarı başında yapılan anmaların dışında 8 Temmuz tarihinde bu sene ilki gerçekleştirilen ve gelenekleşmesi planlanan bir panel gerçekleştirildi.

'Emek ve Demokrasi Mücadelesinde Faili Meçhuller' başlığıyla düzenlenen ve geniş katılımı gerçekleşen bu panele İHD Eş Başkanı Eren Keskin, CHP İstanbul Milletvekili Sezgin Tanrıku, KESK Eş Başkanı Mehmet Bozgeyik katılırken panelin moderatörlüğünü Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Erdal Bozkurt yürüttü.

Panelde ilk söz alan Eren Keskin Türkiye'de faili meçhullerin sisteme içkin olduğunu vurgularken aslında 1915'ten başlayarak Türkiye'deki farklı kimliklere yönelik katliam, kıyım ve siyasal cinayetlerin sistemin işleyişinin bir parçası olduğunu, arkasında İttihatçı bir zihniyetin yattığını, bugüne cezasızlık kültürünün boyutlarının arttığını ifade etti. CHP vekili Tanrıku ise konuşmasına bugünkü koşulların 90'ları arattığını 'Eski Türkiye'nin bugünden iyi olduğu' anlamına gelen mukayeselerle anlattı. Geçmiş hatırlayarak bir arada yürüme çağrısı yaptı. Mehmet Bozgeyik 90'lı yıllarda devlet tarafından kaçırılan, kaybedilen, katledilen KESK'li emekçileri onların yaşam öykülerinden kesitler de sunarak anımsattı.

Son aylarda Sedat Peker'in Mehmet Ağar anıştırmaları ardından devletin 90'lı yıllardan bugüne işlediği suçların tekrar gündeme geldiği koşullarda, neredeyse o günleri yaşayan sınırlı sayıda insanın başka kimsenin hatırlamadığı ve hatırlanmadığı bir sendika emekçisinin anısını öne çıkarmak, işlenen suçun, bu cinayetin kim tarafından kime karşı işlendiğini açığa çıkartmaya çalışmak kıymetli bir girişimdi.

Aynı gün İzmir'de 'Demokrasi İçin Bir Nefes Mitingi'ne yakın bir saate konulmuş olmasından ötürü bir soru cevap kısmının olmaması ise bu etkinliğin esas eksikliği oldu. Böyle bir fırsat doğmuş olsaydı bizlerin özellikle CHP'li vekile onun da tavsiye ettiği üzere 'unutmayarak', 1994'te İkram Mihyaz öldürüldüğü sırada kimin iktidarda olduğunu hatırlatma şansımız olurdu. Keza 1993'te Sivas'ta, Lice'de yahut 1995'te Gazi'de kimin iktidar ortağı olduğunu da sorabilirirdik. Yahut o gün bu suçlarla en çok anılanlarla bugün ittifak halinde olunarak bu suçların hesabının sorulup sorulamayacağını da sorabilirirdik.

Panelde, son yıllarda sıklıkla işitiğimiz yükselen faşizm tespitlerine koşut biçimde herkesin çaresiz olduğunu o yüzden 'olabilecek en geniş kesimle' bir arada durulması gerektiği vurgusu öne çıktı. Panel boyunca bu vurgunun zorunlu bir sonucu olarak önerilen 'faşizm'e karşı bu 'geniş kapsamlı' birliklerin bir tarafında aslında geçmişte ezilenlere karşı işlenen başka devasa suçların faili olup, devletin sürekliliğini ve bekasını en az iktidardaki rakipleri kadar önemseyen düzen güçleri olduğu gerçeğine değinen kimse çıkmadı. Böyle bir katkı yapma şansımız olsaydı bu gerçeği ifade etmek biz komünistlerin sorumluluğu olacaktı. Zira bu siyasal gerçeği, Millet İttifakı'nın ayağına basmadan burjuva muhalefete soldan destek vererek seçimle, parlamenter yollarla AKP'yi gönderme hesaplarının ortağı olanlar ifade edemez. Ezilenlerin, emekçilerin bir rejim krizi içerisinde debelenen iktidara karşı burjuvaziden bağımsız, siyasal bir mücadele vermesinin imkanlarının düşünülünün aksine arttığı koşullarda burjuvaziye mahkûm bir tablo çizenlerin çizdiği tablonun gerçeği yansıtmadığını anlatmak bir görev olarak karşımızda duruyor. İkram Mihyaz'ın katillerini işaret etmek, siyasal gerçekleri her koşulda savunmak bu katillerle hesaplaşmanın ön şartıdır.

Anmakla yetinmeyeceğiz. İkram Mihyaz ve nicesini aramızdan koparan bu burjuva diktatörlüğüne devrimle son vermeden bu hesap sorulamaz.

Seçimle Değil, Devrimle Gidecek!

İzmir'den Komünistler

Bağcılar'da 15-16 Haziran eylemi

Halkların Demokratik Kongresi Bağcılar Meydanı'nda 16 Haziran saat 18:30'da 15-16 Haziran Ayaklanması'nın yıldönümünde bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasına 40-50 kişilik katılım olmasına rağmen çevreden izleyenler katılanlardan fazlaydı.

Basın açıklamasının içeriğinde 15-16 Haziran direnişinin kısa bir kronolojisine, işçilerin Anayasa Direniş Komiteleri ile harekete tabandan da yön verdiğine, sınıf bilinçli öncü işçilerin önderliğine ve mahkemelerde bu öncü işçilerin siya-

sal savunmalarıyla bu en büyük işçi isyanını savunmalarına vurgu yapıldı. Erdoğan'ın 19 yıllık iktidarı boyunca yapılanlara değinildi. İstanbul Sözleşmesi ve yasaların keyfi olarak değiştirildiği belirtildi. Salgınla birlikte işten çıkarmalar ve ücretsiz izinlerin arttığından bahsedildi. "15-16 Haziran direnişi önümüzde bir örnektir emekçiler için başka bir yol var. Bugün de emekçilere dayatılan kölelik düzenine karşı memleketin dört bir tarafında mücadele verilmekte, direnişler sergilenmektedir. Sömürü düzenine karşı 15-16 Ha-

ziran ruhuyla mücadeleyi yükseltelim." vurguları yapıldı.

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak biz de basın açıklamasına dövizlerimizle katıldık. Dövizlerimizin içeriği "Rejim Krizine Devrim Son Verecek", "Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek", HDP Bağımsız Siyasetle Varolabilir, HDP Kitlesele Eylemlerle Savunulabilir" ve "15-16 Haziran'ın Yolunda HDP'yi Kitlesele Eylemlerle Savunalım" bunlardı.

Basın açıklaması sırasında "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!", "Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz!", "Yaşasın İşçilerin Birliği!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganları atıldı. Köz olarak biz de kimi ortak sloganlara katılmakla birlikte "Gazi, Gezi, Haziran'ın Yolunda HDP'yi Kapatturma!" sloganımızı attık.

Gerek bir gün önce yapılan Kadıköy eylemi gerek bugün yapılan basın açıklamasında ekonomizmin olduğu taleplerin işçilerin hakları için mücadele etmeleri gerektiği vurgusunun ötesine geçmedi. 15-16 Haziran Ayaklanması "büyük işçi direnişi"ni yad etmenin ötesinde başka dövizlerde de görüldüğü gibi bir ruh çağırma o ruhu yakalamak gerek şiarlarının hâkim olduğu eylemlilikler oldu.

Bizim dövizlerimizin ve attığımız sloganın içerikleri ise "15-16 Haziran Ayaklanması"ni tarihsel bir hikâye/menkibe olmaktan çıkarıp güncel politikaya yegâne devrimci-komünist bir müdahaleydi. Hakeza 15-16 Haziran Ayaklanması bir "ruh" değildir; ayrıca oluş nedeni olan yasaların burjuvazi tarafından geriye çekilmesi de "sol"un ve işçi sınıfının hanesine yazılacak bir başarı veya zafer de değildir. Bilakis komünist partinin yokluğunda gerçekleşen 15-16 Haziran, Gazi, Gezi vb. ayaklanmalar "burjuva sol", reformist, ekonomist akımların da yön veremediği; burjuvazinin yenilgisiyle değil, daha uzun ayakta kalmasıyla sonuçlanan ayaklanmalar olmuştur.

Devrimci durumu, devrimle taçlandırarak komünist partiyi kuracağız.

Kadıköy'den Komünistler

15-16 Haziran'ın yolundan HDP'yi kitlesele eylemlerle savunalım!

Kadıköy'de "15-16 Haziran'ın Yolundan HDP'yi Kitlesele Eylemlerle Savunalım" şiarlı ozalit çalışmamızı gerçekleştirdik.

Aslında bu şiar, diğer muhtelif sol akımların gündemine yeni girse de, Newroz'dan 1 Mayıs'a, 1 Mayıs'tan 15-16 Haziran'a, bulunduğumuz her eylemde hep aynı şiarı yükseltmiştik! "Emekçilerin gündeminde HDP yok!" diyenlere karşı, HDP'yi savunmanın

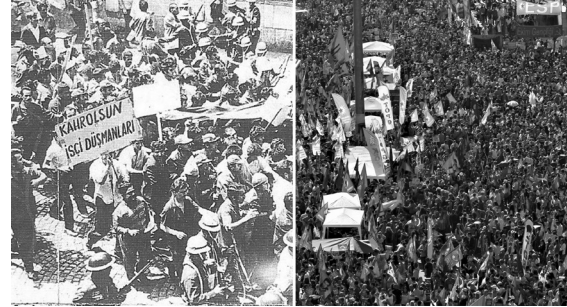
ezilenleri savunmak olduğundan, ezilenlere yapılan saldırıları püskürtmenin yegâne yolunun da Cumhuriyet İttifakı'nı hedef tahtasına oturarak HDP'yi kitlesele eylemliliklerle savunmaktan geçtiğini belirtmiştik. HDP'yi savunmanın yolunun ve HDP'nin var olabilesinin başat koşulunun iki gerici ittifakın dümen suyundan kurtularak, emekçilerin ve ezilenlerin mücadelesini önceleyen bağımsız bir siyasetle mümkün olabileceğini dile getirmiştik.

Bugün de 15-16 Haziran mücadelesinin ışığında, Cumhuriyet İttifakı'nı karşı emekçilerin ve ezilenlerin kitlesele seferberliğini yükseltmek adına HDP'yi kitlesele eylemlerle savunmanın gerekliliğini vurguluyoruz.

HDP Bağımsız Siyasetle Var Olabilir!
HDP Kitlesele Eylemlerle Savunulabilir!

Kadıköy'den Komünistler

15-16 Haziran ve Gezi aynasında Türkiye'de devrimci önderlik boşluğu

10 Haziran Perşembe günü "15-16 Haziran ve Gezi Aynasında Türkiye'de Devrimci Önderlik Boşluğu" isimli söyleşimizi gerçekleştirdik. Konuşmacı yoldaş sözlerine "devrimci durumun" tanımıyla başladı. Burjuvazinin yönetemez hâle gelmesinin, devletin bekasını bırakıp kendi bekası için hareket ediyor olmasının, yönetilenlerin de eskisi gibi yönetilmek istememesinin altını çizen yoldaş, bu koşullara ek olarak, kitlelerin faaliyetinde önemli bir yükselmenin, işçi-emekçi eylemliliğinin devleti sarsacak şekilde bir eylemliliğe dönüşebilmesinin de önemli bir koşul olduğunun altını çizdi.

Her ne kadar ekonomik kriz iktidarı zorlasa da, bu durumun tek başına devrimci bir durum

yaratmayacağına altını çizen yoldaş, sorunun iktidar sorunu olduğunun bilincini verecek bir siyasetin odağın olması zorunlu olduğunu çizdi. Tüm bu koşullara rağmen, devrimin ne zaman gerçekleşebileceğinin hesap edilecek bir şey olmadığını altını çizen yoldaş, Gezi ve 15-16 Haziran Ayaklanması'nın, sorunun iktidar olduğunu gösteren ve çözümün de ancak siyasal iktidarı alınmasıyla çözülebileceği bilincini veren devrimci bir partinin eksikliği sebebiyle bu ayaklanmaların devrimle taçlanmadığının, ancak bir sonraki ayaklanmaya önderlik edebilecek partinin kurulması adına bir fırsat olduğunun altını çizdi.

Rejim krizi içinde olmayan bir devlet mekanizmasında, devletin çıkarı için değil, kendi iktidarının bekası için uğraşan bir yöneticinin indirilmesi gerektiğinin altını çizen yoldaş, bugün ise Erdoğan'ın gidememesinin rejim krizini derinleştirdiğinin ve bu krizin de ancak devrim veya darbe ile çözülebileceğinin altını çizerek sunumunu sonlandırdı.

Devrim için Devrimci Parti!
Yaşasın Komünistlerin Birliği!

Kadıköy'den Komünistler

"Ayaklanmalar ve devrimci parti eksikliği" söyleşisi

1 Mayıs Mahallesi'nden komünistler olarak; 15-16 Haziran İşçi Ayaklanması gündemli söyleşimizi 10 kişinin katılımıyla Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nde gerçekleştirdik.

Bu söyleşiyi yapmaktaki amacımız 15-16 Haziran İşçi Ayaklanması ve diğer ayaklanmaların neye tekabül ettiğini konu etmektir. Söyleşide "ayaklanmalar ve devrimci parti eksikliği" konularını öne çıkarttık.

Konuşmacı yoldaş şunları dile getirdi:

"15-16 Haziran bir işçi ayaklanmasıdır ve tarih her zaman bu tür ayaklanmalara gebedir. 15-16 Haziran dâhil olmak üzere üç ayaklanmadan söz edeceğim. Bunlardan ilki DİSK'in kapatılmasına karşı reform taleplerinin öne çıkarıldığı 15-16 Haziran işçi ayaklanması. İkinci olarak Gazi Mahallesi'nde alevi bir dedenin katledilmesi ile halkın ve devrimcilerin devletin saldırılarına karşı boyun eğmeyerek bu saldırıya eylemli bir şekilde karşı geldiği ve 1 Mayıs Mahallesi'ne de sıçrayan Gazi Ayaklanması. Üçüncü olarak Taksim, Gezi Parkı'ndaki ağaçların kesilmesine karşı gelmekle başlasa da sonrasında kitleseleleşerek 79 ile yayılan, Tayyip Erdoğan'ın hedef tahtasında olduğu bir burjuva başkaldırı; Gezi Ayaklanması.

Tarihte yer alan bu tür ayaklanmaların çapı her ne kadar büyük olursa olsun bu tarz ayaklanmalara öncülük edecek bir parti eksikliğinde bir devrimle sonuçlanacağından söz edilemez. Bizler devrim koşulları olgunlaşsın işçiler ayaklanasın o zaman parti devreye girer diyerek hiçbir zaman asli görevimizi ertelemeyiz. Devrimci bir partinin eksikliğinde gerçekleşen her ayaklanma devrimin ertelenmesi demektir. Bugün devrimcilerin asli görevi devrimci partiyi yaratmak ve bu partinin kurulması için mücadele vermektir."

Soru-Cevap kısmı:

- 1) 15-16 Haziran Ayaklanması reform talepleri ile çıktıkları için mi amacına ulaşamamıştır?
- 2) Reform talebinde bulunmak iyi bir şey midir, reform talepleri kimin işine yarar?
- 3) Sol cenah 15-16 Haziran, Gazi olayları ve Gezi olaylarına direniş derken bizler neden ayaklanma deriz? Ayaklanma ve direniş arasındaki fark nedir?

Soru-cevap bölümünün ardından konuşmacı yoldaş sözlerine şöyle devam etti.

"Ayaklanma, direniş ve katliam arasındaki fark şudur; Gazi olaylarını örnek vermek gerekirse devletin gelip alevi dedesini öldürmesi bir katliamdı, sonrasında devrimcilerin bulunduğu mevziiyi koruyarak gelen saldırılara karşı durması direniştir. Bulunduğunuz yeri koruyarak saldırılara devleti hedef göstererek karşı gelmek ise bir ayaklanmadır. Ayaklanmalar tek bir yerde sınırlı kalmaz ve başka yerlere sıçrar. 15-16 Haziran da Gazi de Gezi olayları da bir ayaklanmadır.

Devletten reform talebinde bulunmak bu devlet meşrudur ve yanlış yapıyor diyerek aslında doğru kararlar alınması devletin ezilenlerin ve emekçilerin lehine hareket edebilir demektir. Reform talepleri her zaman devrimciler için bir batakliktir. Bu bataklikta bulunmakta reform taleplerine bel bağlamakta devletin işine yarar. Bugün reformistlerle aynı çatı altında bulunarak devletin karşısında olduğunu söyleyenler de devrimi reform taleplerinin alarak devleti zayıflatarak yapacağız diyenler de ancak emperyalistlerin ekmeği-ne yağ sürer.

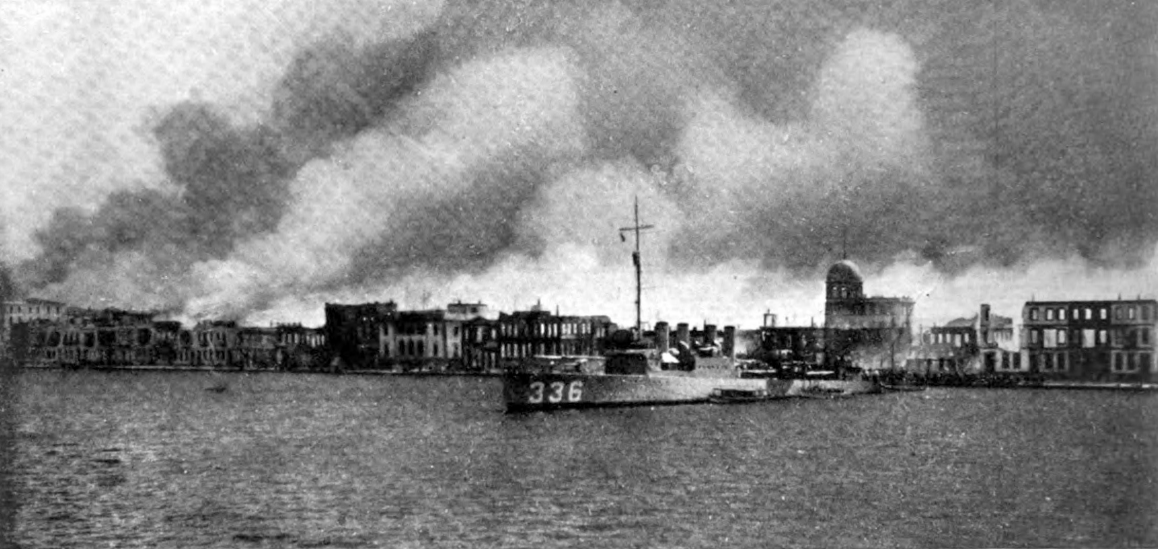
Burjuvazi her zaman işini layıkıyla yerine getirmiştir ve ezilenlerin işçilerin karşısında yer almıştır. İşçiler de ezilen sınıfta görevini yerine getirerek devlete karşı durmuştur. İki sınıfın da görevini yerine getirdiği durumda devrimcilerin ne yapacağı söz konusudur. Devrimcilerin bu tarz olaylara müdahale edebilmesi için öncülük edecek bir partinin yaratılması görevini yerine getirmesi gereklidir."

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Büyük taarruz ve 30 Ağustos efsanesinden Cumhuriyete

***KÖZ'ün Kasım 2018 tarihli sayısında yayınlanan yazının tamamına kozgazetesi.org/tan ya da kozarsiv.org/tan ulaşabilirsiniz.**

30 Ağustos "Zafer Bayramı" Erdoğan'ın kermen ve Mustafa Kemal adını telaffuz etmeden kutladığı törenlerle kapandı. Buna karşılık CHP ve Kemalistler başka vesilelerle olduğu gibi, bu kutlamaları da Mustafa Kemal'in dehası ve büyüklüğü hakkındaki söylevlerle karşıladılar. Bununla birlikte her iki kanadın da buluştuğu ortak nokta 30 Ağustos'un sadece bir "zafer bayramı" değil aynı zamanda Cumhuriyetin yolunun "Başkomutan"ın önünün açıldığı bir dönemeç olmasıdır. Bu bakımdan Türkiye Cumhuriyeti'nin bir karşı devrimle kuruluşunun 95. yıldönümüne gelirken, ... 30 Ağustos savaşı "Kurtuluş Savaşı"nın sona ermesini sağlayan nihai zafer olarak da anılır. Bu savaşı Kuvayı Milliye'nin "7 düvele karşı" yürüttüğü de söylenegilir. Oysa Sakarya meydan muharebesinden itibaren Türk ordusunun karşısında Yunan ordusundan başka kuvvet olmadığı da besbellidir. Anadolu'ya İngiliz-Fransız-İtalyan müttefikleriyle birlikte çıkan Yunan ordusu bir bakıma yalnız kalmış durumdadır. Onların İzmir'e çıkmasına önyak olan ve para yardımı yapmaya devam eden İngiltere ne askeri ne de siyasi olarak artık Yunan ordusunun arkasında değildir. Diğer müttefikler, yani Fransız ve İtalyan emperyalistleri de çoktan Ankara hükümetiyle pazarlık hâlinindedir. Hatta Türk ordusu bunlardan silah ve mühimmat temin ederek büyük taarruza girişmekteydi.

Yunanistan'ın birinci paylaşım savaşı çerçevesinde Anadolu'ya girerken Pontus ve İstanbul hayalleri kurmakta olduğu sır değildi. Ama her şeyden önce aynı ittifak içinde oldukları Rusya'da Ekim devrimi olmuş ve bu anlamda savaş sona ermiş durumdaydı. Yeni dengelere göre yeni ittifaklar kurulmaya başlamış Yunanistan'ın ortakları Rus devrimine karşı Anadolu'da bir barikat kurma hesaplarına girmişti bile. Sonuçta yalnız bırakılan Yunan birliklerinin kursaklarında kalan hayalleriyle kaçacakları aşikardı. Dolayısı ile "Büyük Taarruz" esasen kaçmakta olan Yunan ordularının peşinden sürdürülen bir tür kovalamaca olarak görülmelidir.

Bununla birlikte, ciddi çarpışmalar yaşandığı ve gerek asker sayısı gerek cephaneye ve donanım bakımından Yunan ordularından daha zayıf olan Türk birliklerinin askerî bir zafer kazandıkları yanlış değildir. Türk ordusunun gerek asker sayısı gerek cephaneye ve donanım bakımından Yunan ordusundan zayıf olduğu hâlde bir askerî zafer kazandığı da doğrudur. Türk ordusunun Yunan ordusundan üstün olduğu üç nokta vardır sadece: birincisi daha fazla süvarileri vardır; ikincisi daha fazla kılıçları vardır ve çok daha fazla subayları vardır. Buna karşılık hem asker sayısı hem silah ve cephaneye ve donanım bakımından Yunan ordusu daha üstün olduğu hâlde yenik düşmüştür. Bunda da şaşılacak bir şey yoktur, zira Yunan ordusu belki ilk kez bir savaş deneyimi yaşarken, Trablusgarp ve Balkan savaşlarından beri birçok cephede uzun yıllardır savaş deneyimi kazanmış bir orduyla karşı karşıyadır. Üstelik Türk ordusu adeta bir subay ordusudur: sekiz ere bir subay düşmektedir. Bu şartlarda müttefiklerinin askeri desteğinden mahrum olan deneyimsiz Yunan ordularının askerî bir zafer şansı zaten yoktur.

Diğer yandan bahis konusu olanın birinci paylaşım kavgasının bir gecikmiş epizodu olduğu akıldaki tutulursa, Yunan ordusunun İzmir'den denize dökülmesinin Türkiye açısından büyük bir zafer, Yunanistan açısından büyük bir hezimet

olmadığı da görülmür. Zira denize dökülen Yunanlar oradan Egedeki adaların büyük kısmını alarak çıkacaktır. Hatta daha önce İtalya'nın payına düşen 12 adaları da kendi hanelerine yazacaklardır. Sembolik bir anlamı olsa bile Yunanistan Trakya'da Meriç'in batısındaki bir miktar toprağı da sınırları içine katacaktır. Bu bakımdan her ne kadar Pontus ve İstanbul hayalleri suya düşmüş olsa da, Yunanistan Ege Denizi'ne hakim bir küçük devlet olarak paylaşım savaşından çıkacaktır. Yunanistan'ın müttefikleri de savaştan tüm beklentilerini alarak çıkmamışlardır.

Öte yandan büyük zaferin sahibi olarak bölünen yeni Türkiye de Misak-ı Milli hudutlarından (bilhassa Kerkük'ü de içeren Musul'u ve "Anadolu kıyılarına yakın adalar") taviz vererek kurulacaktır. Bununla birlikte Türkiye'nin savaştan bütünü küçülerek çıkmadığı da açıktır. Tersine 1877-78'deki "93 harbi"nden beri Rusya hakimiyetine geçmiş toprakları ve sonradan ilhak edilecek Hatay da dahil Sevr Anlaşmasıyla Fransa ve ABD'nin mandası altına girmesi öngörülen toprakları da alarak görece büyümüş olarak çıkacaktır. Yunanistan'ın bu süreçte kazandığı mevziler göz önüne getirildiği takdirde bu büyümenin Yunan Ordularına karşı kazandığı muharebeler sayesinde olmadığı görülebilir. Buna karşılık bu büyümenin Sovyet Rusya'ya ve Rusya'da başlayan dünya devrimine karşı sınır bekçiliği rolünü üstlenmek kaydıyla sağlandığı da açıktır.

30 Ağustos Mustafa Kemal'in emperyalist savaşın galiplerinin hizmetinde şovenist diktatörlüğünü pekiştirmeye başladığı bir dönüm noktasıdır. Her ne kadar o gün bugündür Yunanistan'a yönelik şovenist yaklaşımlar canlı tutuluyorsa da, dikkatleri salt batı cephesine yoğunlaştırmak doğru değildir. Şovenizmin asıl damarı elbette Kürtlere yöneliktir. Nitekim garp cephesine, Yunan ordusuna yönelmeden önce Kuvayı Milliye ilk iş olarak Koçgiri'ye yönelmiştir.

Kuvayı Milliye'nin ilk askerî hareketi Koçgiri'ye saldırısıyla başlar (bu saldırı yönelimi 1938 Dersim'e kadar sürecektir). Bu da asıl misyonunun Erzincan Şurası'yla ilgili olduğuna delalet eder. Kuvayı Milliye'nin Rusya'ya değil Ekim Devrimi'nin yayılmasına karşı bir misyonu olduğunu buradan da görmek mümkündür. Yunan ordusuna karşı harekate geçmeden önce Kafkasya ile akrabalıkla sınırlı olmayan ilişkileri olan Çerkes Ethem'in kuvvetlerine saldırılması da aynı bağlamda düşünülmelidir. Bu bakımdan cumhuriyetin kuruluşunun şu ya da bu biçimiyle Osmanlı İmparatorluğu'na ve sözlüm ona "feodalizm"e son verme bakımından bir ilerici yönü olduğunu söylemeden önce cumhuriyete giden yolun Ekim Devrimi'nin önünü kesmek üzere döşenmiş bir karşıdevrim yolu olduğunu asla unutmamak gerekir. Komünistler açısından cumhuriyetin kuruluşunun 95'inci yıl dönümüne yaklaşırken öne çıkarılması gereken de bu yönüdür.

Mustafa Kemal'in 9. Ordu müfettişi sıfatıyla 19 Mayıs 1919'da Samsun'a çıkması hakkındaki efsanelerin perdesi de aralanmıştır. Mustafa Kemal ve yanındakiler Samsun'a gizlice değil Padişah'ın ve İngiliz işgal kuvvetlerinin izni ve bilgileri dahilinde gitmiştir. Bu heyet mensuplarına İstanbul'dan çıkmaları için vize veren İngiliz işgal kuvvetlerinin istihbarat subayı yüzbaşı John Godolphin Bennett'tir. Bandırma gemisi de işgal kuvvetleri tarafından tahsis edilmiştir. Heyetin önde gelen isimleri arasındaki Rauf Orbay Osmanlı devleti adına Mondros Mütarekesi'ni imzalayan amiraldir. Mondros mütarekesinin gereği olarak Yıldırım ordularının tasfiyesini üstlenmiş olan da (bu orduların komutanı Liman Von Sanders'in yaveri olan) Mustafa Kemal'dir. Bu heyetin bileşimi de, Gilan sovyetinin akibeti de açıkça 19 Mayıs misyonunun Mondros mütarekesi ve Ekim devrimiyle ilgili olduğunu düşündürmeye yeter. Söz konusu misyonun "Samsun ve civarındaki karışıklıkları" önlemek amacıyla verildiğini söyleyenler var. Doğrusu o günlerde pek çok yerde olduğu gibi Samsun ve civarında da bir takım "karışıklıklar" olduğu sır değildi. Ama Mustafa Kemal ve arkadaşlarının o civarda pek kalmayıp Erzincan etrafındaki Sivas ve Erzurum'a yöneldiği de sır değildi. Bu bakımdan asıl önu alınması beklenen karışıklığın Rus Ordusu (daha doğrusu Rus ordusunun bozguncu unsurları) himayesinde kurulan Erzincan Ermeni-Kürt Şurası olduğu da gizlenememektedir. Padişah Vahdettin'in, Mondros'un verdiği yetkilerle İran/Gilan'daki şuraya yönelik olduğu gibi İngilizlerin bizzat müdahalesine mahal vermemek amacıyla, Mustafa Kemal ve arkadaşlarını görevlendirdiği artık gizlenemiyor; ancak çarpıtılabiliyor.

...

SİVAS KONGRESİ, ADINDA CUMHURİYET GEÇEN BİR PARTİNİN İLK KONGRESİ OLABİLİR Mİ?

Sivas Kongresi, resmen ve türlü gayresmî yorumlarda CHP'nin ilk kongresi olarak kabul edilir. Aynı zamanda da cumhuriyetin temellerinin atıldığı dönüm noktası olarak anılır. Bu bakımdan CHP'nin "altı ok"undan biri olan cumhuriyetçilik ilkesinin ne kadar ilke olduğunun anlaşılması için Sivas Kongresi iyi bir gözlem imkanı sunar.

Sivas Kongresi'ne katılan temsilciler şu yemini etmişlerdir:

"Yüce halifelik ve saltanat makamlarına, islahiyete, devlete, millete ve memleketeye manen ve maddeten hizmetten başka bir gaye ve emelimiz olmadığından ötürü, kongre görüşmeleri devam ettiği süre, kişisel ve siyasi ihtirastan ve partililik amaçlarından uzak bir azim ve iman ile çalışacağıma ve İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin ihyasına çalışmayacağıma namusum ve bütün kutsal saydığım şeyler adına yemin ederim." (altını biz çizdik.)

Bu sözlere bakıldığında bu yeminle yola çıkanların, baştan itibaren hilafet ve saltanatı kaldırıp bir cumhuriyet kurmak üzere hareket ettikleri herhalde en son akla gelmesi gereken şey olsa gerektir. Aksine bu sözlerle hilafet ve saltanat makamları yüceltilmekte ve bu makamlara bağlılık yemini edilmektedir; bu yeminde olduğu gibi kongrenin tümüne de aynı yaklaşım damga vurur. Tabii siyasette marifetin yalan ve çarpıtma ile kandırma olduğu inananlar az değildir. Böyle düşünenler, sonradan geri dönüp baktıklarında, bu ayrıntıyı asıl amaca ulaşmak için, bu amacı gizleyerek uygulanan ustaca bir taktik olarak yorumlayabilir. Nitekim Türkiye Cumhuriyeti'nin resmî tarihini yazanlar böyle yapmışlardır. Hakim ideoloji de söz konusu resmî tarih üzerinde yükseldiği için, bu yorum öteden beri hakim ve yaygın olan inanışı ifade etmektedir.

Oysa gerçek bu değildir. Geçmişe resmî tarihin gözlüğünden bakılınca doğan bu yanlışlama, olaylar gelişim seyri içinde ele alındığı zaman daha iyi görülür. Sivas Kongresi'nin toplanmasına giden süreç 1919 Haziranı'ndan itibaren, Amasya Tamimi ile başlamıştır ve Erzurum Kongresi de bu kongrenin bir nevi önhazırlığı olarak görülmelidir. Erzurum Kongresi'nde kabul edilen karar metni de, Sivas Kongresi'nde edilen yemin ile aynı amaca işaret etmektedir zaten:

"Osmanlı Vatanı'nın bütünlüğü, ulusal bağımsızlığın sağlanması, saltanat ve hilafet makamlarının korunması için, Kuvayı Milliye'yi etkin ve ulusal iradeyi hakim kılmak esastır."

Sivas Kongresi'ne katılanların ettiği yemin metni kongrenin ilk üç günü boyunca tartışılmış ve ancak bu tartışmaların ardından son şeklini almıştır. Bu metinde dikkat çeken bir husus, kongrenin kendini özenle İttihat ve Terakki'den ayırmak istemesidir. Bir diğer ilginç husus ise, kongrenin "kişisel ve siyasi ihtirastan ve partililik amaçlarından uzak bir azim ve iman ile" çalışacağına belirtilmesidir. Esasen Erzurum Kongresi kararlarında da benzer bir kayıt vardır:

"İşbu Cemiyet (Erzurum kongresinde ayrı ayrı

cemiyetlerin birleştirilmesiyle ortaya çıkan Doğu Anadolu Müdafayı Hukuk Cemiyeti) her türlü firakıcılık akımlarından tamamen uzaktır. Müslüman Vatandaşların tümü, Cemiyetin doğal üyeleri sayılır". Bu kongre Halk Fırkası'nın kuruluşu yolundaki önemli temel taşlarından biri olmuştur. Bu bakımdan sonradan bu kongrenin Halk Fırkası'nın kuruluş kongresi olarak benimsenmesi raslantı değildir. Ama tabii ki söz konusu olan Cumhuriyet Halk Fırkası değildir.

Besbelli ki bu kongreden sadece İttihat ve Terakki'ye alternatif bir yeni parti çıkması değil, eski dönemin siyasi ekiplerinin hepsine alternatif yeni bir partinin çıkması planlanmıştır. Zira İttihat Terakki zaten savaşın sona ermesiyle birlikte fiilen dağılmış ve bu hareketin şefleri ülkeyi terk etmiş durumdadır. Kuvayı Milliyeciler'in bilhassa hedef aldıkları sadrazam Ferit Paşa ise, İttihatçıların rakibi Hürriyet ve İttihat Partisi'ndendir. Bu itibarla Kuvayı Milliye hareketinin kendilerini İkinci Meşrutiyet hareketini temsil eden bu iki partinin yerine yeni bir parti olarak kabul ettirme arayışında olduğunu düşünmek zorlama değildir. Ama hedeflenen partinin cumhuriyetçi bir parti olmayacağı besbellidir; hatta daha açık söylemek gerekir ki bu kongre üçüncü bir "meşrutiyet" in peşinde bir kongre görünümündedir.

Erzurum ve Sivas kongrelerinde olduğu gibi, bunların peşinden kuracak olan Büyük Millet Meclisi'ne katılanların genel eğilimi de "vatanın (mülkün) sahibi" kabul edilen padişaha ve "milletin" dini lideri kabul edilen halifeye bağlılık temelinde bir "vatanseverlik"tir. Bu meclise damgasını vuran siyasi eğilim de cumhuriyetten ziyade meşrutiyet bir monarşi arayışındır. Sonradan resmî tarihin üreteceği safasalar bir yana, bu konuda istifham yaratacak en ufak bir belirti dahi yoktur.

Bununla birlikte bu meşrutiyetçilikten cumhuriyetçiliğe geçişin nasıl ve hangi etkenler sonucunda olduğunu anlayabilmek için evvela bu hareketin "millî" karakterinin ne anlama geldiğini hatırlamak gerekir. Bu sayede Kuvayı Milliye hareketi ile İttihat ve Terakki arasındaki asıl farklılıkları kavramak kolaylaşır. Özellikle de emperyalist devletlerin bu "millî" harekete ilişkin tutumları ve bilhassa ne zaman ve neden ipleri ellerinde olan bir cumhuriyete razı olmaya karar verdikleri ancak bu ışık altında görünür hale gelir.

KUVAYI MİLLİYE'NİN MİLLİLİĞİ NEYİ İFADE EDER?

Sivas Kongresi'ne ve onun ürünü olan harekete yansıyan duygu ve düşüncelerin işgal altındaki Osmanlı topraklarının elden gitmesine karşı millî bir tepkiyi yansıttığını söylemek yanlış olmaz. Bu itibarla bu hareketin kendini Kuvayı Milliye diye tanımlaması da gayet tabiidir. Üstelik kongredeki en hararetle tartışılardan birinin Amerikan mandası tartışması olması ve bu manda seçeneğinin reddedilip Mondros mütarekesi sınırlarına sadık bir "tam bağımsızlık" fikrinin benimsenmesi de bunu doğrular. Bu anlamda kongrenin temsil ettiği hareketin bağımsızlık ve millîci bir hareket olduğunu tartışmaya değil fakat nasıl bir bağımsızlık ve nasıl bir millîlik olduğu üzerinde düşünmeye gerek vardır.

Söz konusu hareketi oluşturanların başında emperyalistler arasındaki ilk büyük ve dünya çapındaki kapışmada Osmanlı İmparatorluğu'nun bekası ve bilhassa büyüüp güçlenmesi gibi bir "millî dava uğruna" savaşmış ve (resmî tarih "biz yenilmedik, yanlış müttefiklerimizden yenilgisinin ceremesini çektik" dese de) yenik düşmüş bir ordunun komutanları yer almaktadır. Yenik düşmüş ve yenilgiyi hazmedemeyen, hatta savaşın sonucunda galip devletlerin onlara reva gördüğü muameleyi haksız bularak tepki gösteren "vatansever"lerdir bunlar. O zamanın telakkesine göre de vatan halife-padişaha emanet olan Osmanlı mülküdür, vatanseverlik de devlete yani padişaha bağlılıkla ölçülen bir özelliktir.

Bu idrak içinde, söz konusu komutanlar maruz kaldıkları muameleyi bir türlü kabul edememekte ve bu durumu bir yolu bulup değiştirmek için fırsat kollamaktadırlar. Bunun için de sahip oldukları gücü, yani komuta ettikleri silahlı kuvvetleri (Mondros Mütarekesi'nin amir hükümleri çerçevesinde kalmaya dikkat ederek) ellerinden bırakmamakta direnen subaylar bu hareketi başla-

tanların başını çekmektedirler. Bu anlamıyla anlaşıldığında bu hareketin kendini Kuvayı Milliye diye adlandırmasında bir gariplik yoktur. Garip ve daha doğrusu yanlış olan, sonradan resmî tarihe çarpıtılarak yazıldığı ve bu tarihe yarım yamalak malumatlarla yaklaşım akıntısına kapılanların sandığı gibi, bu hareketin emperyalizme karşı bir ulusal kurtuluş hareketi gibi görülmesidir. Bu ayrımı gibi görünen husus anlaşılacağı takdirde ne Osmanlı İmparatorluğu'ndan Türkiye Cumhuriyeti'ne geçişin mahiyeti kavranabilir, ne de bu cumhuriyeti kuran siyasi hareketin ilkeleri olarak kabul edilen ve kurulan cumhuriyetin temellerini tarif eden altı okun ne anlama geldiği anlaşılabilir.

Bu bakımdan Kuvayı Milliye hareketi hem millî bir harekettir hem de doğup geliştiği tarihsel dönemde ortaya çıkan ulusal kurtuluş hareketlerinden farklı bir millîliği temsil eden bir harekettir. Bir nevi "devlet milliyetçiliği"dir, daha doğrusu, Leninist terimlerle ifade etmek gerekirse, bir ezen ulus milliyetçiliğidir. Aynı terminolojiye göre, kendi vatanlarında siyasi/şekli olarak bile egemen olması engellenen ulusların kendi devletlerini kurmak için yöneltilen hareketlereyse, "ulusal kurtuluş hareketleri" denir ve bunların milliyetçiliği ezen ulusların devlete dayalı milliyetçiliğinden ayrı edilir; edilmesi gerekir. Cumhuriyetin Osmanlı devleti ile nasıl bir süreklilik içinde ortaya çıktığını anlamak için, "millî" kavramının Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemlerinde ve Osmanlı devletini kurtarma kaygısında olanlar bakımından neyi ifade ettiğini hatırlamak ve ezen/ezilen ulus ayrımını akıldaki tutmak gerekir.

BİRİNCİ MECLİS HER ŞEY OLABİLİR, LAİK BİR CUMHURİYETİN TEMELLERİNİN ATILDIĞI YER OLAMAZ

Cumhuriyetin temellerinin atılması diye anlatılan Büyük Millet Meclisi'nin açılış seremonisini tarif eden bildiriye şunlar belirtilir: "Yüce Allah'ın yardımıyla Nisan'ın 23'üncü günü Cuma namazından sonra Ankara'da Büyük Millet Meclisi açılacaktır" diye başlayan bu genelgede; "Vatanın İstiklali ve Saltanat makamının düşmanlardan kurtulması gibi en önemli ve hayati vazifeleri yerine getirecek olan Büyük Millet Meclisi'nin açılışını Cuma gününe rastlatmakla, o günün uğurundan, açılıştan önce Meclis'in bütün mensuplarıyla Hacı Bayram-ı Veli Camii'nde Cuma namazı kılınarak, okunacak Kur'an-ı Kerim'den ve getirilecek selavattan yararlanılacağı bildirilmiştir. Namazdan sonra Sancak-ı Şerif taşınarak, Daire-i mahsusaya (Meclis'in açılacağı yere) gelinmeden önce bir dua edilecek, kurbanlar kesilecektir. Tören dolayısıyla, Hacı Bayram Veli Camii'nden, Meclis binasına kadar Kolordu Kumandanlığınca askerî katar ile özel tertibat alınacaktır. İndirilecek hatmin son bölümü camiden sonra Meclis önünde tamamlanacaktır."

Bu protokolün laik bir zihniyeti yansıtmadığı açıktır. Bir Türkiye Cumhuriyeti kurma davetiyesi olmadığı da o kadar açıktır. Kuvayı Milliye hareketinin hiçbir aşamasında "cumhuriyetçilik" ilkesinin izine rastlanmamaktadır. Hilafet ve saltanatın lağvedilmesine varan süreç sahici tarihsel seyri tarih akışı takip edilerek kavrandığında, cumhuriyet yönünde gelişen bir hareketin akla gelmesi bile mümkün değildir. Böyle bir tarih ancak Cumhuriyet kurulduktan sonra retrospektif biçimde yazılabilir; öyle de olmuştur.

Zaten Cumhuriyetçilik ilkesi, adı Halk Fırkası olan partinin 1927'deki ikinci kurultayında bu partinin ilkelerinden biri olarak kabul edilmiştir. Üstelik o zaman henüz altı ok kavramı bile yoktur. Bu kongrede "Cumhuriyetçilik", "Halkçılık", "Milliyetçilik", "Laiklik" partinin dört temel ilkesi

olarak benimsenmiştir. "Devletçilik" ve "Devrimcilik" ilkeleri ise ancak 1931'de benimsenecektir. Altı okun tarif edilmesi de bu kurultayda olmuştur. İlginç olan ve altı çizilmesi gereken ise şudur: Cumhuriyetçilik ilkesinin benimsendiği bu kongre aynı zamanda resmî tarihin referans belgesi sayılabilecek olan Nutuk'un okunduğu kongredir.

Cumhuriyetin baştan beri "bir millî sır" gibi saklı tutulan asıl hedef olduğu hakkındaki efsane ancak bu kongreden geriye bakıldığında yazılabilir; ve ancak tarihe bu resmî tarihin gözlüğü ile bakıldığı takdirde Kuvayı Milliye hareketinin cumhuriyetçi ve laik bir devlet kurma hareketi olarak görülmesi mümkündür. Halbuki o yıllarda böyle bir umutsuzluk ile mucizelere bel bağlamaya gerek yoktu. Resmî tarih ve ona boyun eğenler en çok bu gerçeğin üstünü örtmek istemektedir. Kuvayı Milliye'nin söz konusu karakterini görebilmek için bir başka olguya daha işaret etmek yarar var. Halk Fırkası'nın Sivas Kongresi'nde kurulduğu hakkındaki resmî tarih maddesini bir ân için göz ardı edersek bırakalım Cumhuriyet Halk Fırkası'nı, daha ortada Halk Fırkası diye bir parti bile yokken, 1920 Eylülü'nde Bakü'de Türkiye Halk İştirakiyon Fırkası adıyla TKP kurulmuş ve programına şu sözleri yazmıştı:

"1. Totaliter rejimlerde işçi halk zorba hükümetlerin ve memurların zulmü altında ezildiği gibi, demokratik denilen meşruti hükümetlerde de idare parlamentarizm ve halkçılık adı altında imtiyazlı tabakalar, yine vali ve hanların temsil etiketleri zenginler elinde tekel haline giriyor....

2. İşçi ve köylü şuralar cumhuriyeti ise, emek sarf etmeksizin yaşayan asalak sınıflar hariç olmak üzere halkın çoğununu etrafında toplayarak işçilerin işleticiler tarafından soyulmasına son verecek her türlü çareleri temin eder. ...

3. Parti, halkçılığın en yüksek bir şekli olan işçi ve köylü şuralar cumhuriyetinin tesisi yolunda yorulmaksızın çalışmak ve bunun için öncelikle propaganda ve yayınları ile ezilen sınıfların egemen olmasını temsil eden bu hükümet şeklini kendilerine sevdirmeyi görev bilir."

Bu sade satırlar hilafet ve saltanata övgü düzmeye gerek olmadan laik ve demokratik bir cumhuriyetin hangi yoldan ve nasıl bir biçim altında kurulabileceğini tasvir etmektedir.

Oysa hem T.C.'nin resmî tarihi, hem de Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilmesinin ardından hararetle Kemalistlerin kuyrukçuluğunu yapmaya koyulan Şefik Hüsnü'nün önderliğindeki TKP'nin resmi tarihi, tam aksi yönde bir söylemde ağız birliği etmektedir. Meğer Mustafa Suphi ve arkadaşları bu programı hayata geçirmek ve bir işçi köylü şuralar cumhuriyetinin kuruluşuna önderlik etmek için değil, Kuvayı Milliye'yi desteklemek üzere Anadolu'ya geçmeye karar vermiştir. Bu efsaneye göre Kuvayı Milliye hareketi emperyalizme karşı savaşmakta idi; hilafeti ve saltanatı yıkip laik bir Cumhuriyet kurmaya hazırlanmaktaydı. Bu durumda TKP'nin bu hareketi desteklemek istemesinin gayet tabii olduğu gösterilmeye çalışılmaktadır. Oysa bu takdirde dahi izah edilmesi mümkün olmayan bariz çelişkiler ve üstü örtülemeyen olgular vardır.

"İşçi ve Köylü Şuraları Cumhuriyeti" kurmayı dolaysız siyasi hedefi olarak ilan eden ve o sırada Rusya'da kurulmakta olan Sovyet cumhuriyetleri birliği gibi "özgür ulusların özgürce birleşmesine dayalı federasyon usulünü" savunan TKP'nin önderleri, niçin Rus devrimine paralel olarak gelişmiş bulunan Erzincan Şurası'nı değil de, bu şurayı yok etmeye yönelip, Ermeniler'i ve Kürtler'i kırmakla meşgul olan Kuvayı Milliye'yi desteklemek için Anadolu'ya gelir?

Resmî tarih çizgisinde yazılan efsanelere göre bile, Mustafa Kemal aslında bir cumhuriyet kurma hedefini 1922 yılının sonuna doğru, hilafet ve saltanat birbirinden ayrılıp birer birer lağvedilirken açıklamıştı. O tarihe kadar da bu amacını "millî bir sır gibi" saklayarak, Hilafet ve saltanatı kurtarma yeminine bağlı kalmaya özen göstermişti.

O hâlde TKP'nin önderleri hilafeti ve saltanatı kurtarması için mi Kuvayı Milliye'yi desteklemeye geliyordu? Yoksa Kuvayı Milliye'lerin aslında bir cumhuriyet kurmayı tasarladıklarını herkesten önce bildikleri için ve cumhuriyetin saltanattan ileri bir adım olduğuna inandıkları için mi Kuvayı Milliye'yi desteklemeye geliyordu? Görülebileceği gibi bu soruları sorup yanıtlarını bulmak ile uğraşmak akla ziyandır. Mamafih, saltanat ve hilafetin yıkılıp yerine bir Cumhuriyet kurulması hedefinin neden ve tam olarak ne zaman Kuvayı Milliye'nin gündemine geldiği konusunu kavramak için son olarak emperyalistlerin ne zaman böyle bir değişime ihtiyaç duyduğu üzerinde de biraz kafa yormak gerekiyor.

EMPERYALİSTLERİN SEVR'DEN VAZGEÇİP LOZAN'A RAZI OLMALARININ ASIL NEDENİ RUS DEVRİMİ'NİN GELİŞMESİDİR

Emperyalist savaşın galibi Antant devletlerinin ne zamana kadar kendi denetimleri altında bir halife ve padişah olmasını bir avantaj olarak gördükleri ve ne zaman bir halifenin olmamasını tercih ettiğini görebilmek için Rus devriminin evrimini göz önünde bulundurmak gerekir. Zira bu etken saltanatın ve hilafetin kaldırılmasını Kuvayı Milliye'lerin cumhuriyet ilkesine bağlılığından daha fazla belirlemiştir.

1916'da İngiltere ve Fransa arasında bağlanan ve Rusya'nın da onayladığı gizli plana göre Sykes Picot anlaşmasına uygun bir harita çizildiği takdirde, Sevr'de çizilen haritaya uygun bir tablo çıkmaktadır. Tek fark bu anlaşmaya göre Rusya'nın payına düşmesi gereken ve ateşkes imzalandığı zaman büyük ölçüde Rus birliklerinin kontrolü altında olan topraklar üzerinde değişiklik vardır. Sovyet hükümeti Osmanlı topraklarında bir hak iddia etmediğini açıklamış ve Brest-Litovsk anlaşmasıyla Çarlık ordularının işgal ettiği topraklardan çekilmişti. Bu durumda galip devletler, savaşta son anda ortak olan ABD'ye çarın hissesinin verilmesinde mutabakata vardılar. Bu şartlarda ABD'nin himayesinde bir Ermenistan ve Kürdistan tarif edildi ve Mondros haritası değişti.

Ama 1922'ye gelindiğinde tablo değişmişti. Kızıl ordunun zaferi kesinleşmiş, beyaz ordular tamamen dağılmış, Kronstadt ayaklanması emperyalistlerin istismarına fırsat vermeden bastırılmıştı. Bolşeviklere karşı uzun müddet direneceği sanılan Orta Asya ve Kafkaslar'ın Müslüman nüfusa sahip ulusları birer birer Sovyet cumhuriyetlerine katılmaya karar vermekteydiler. Kafkasya ve özellikle Doğu Ermenistan da öyle. Bu şartlarda "Wilson prensipleri" denen çizgide güya ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının savunusunu dış politikasının önemli bir unsuru haline getirmiş olan ABD'nin mandası altında kurulacak bir Batı Ermenistan'ın Erivan'la birleşmeyi istemesi olasılığı kuvvetlenmekteydi.

Öte yandan Kürtlerin Koçgiri'deki direnişi kırılmış olsa bile, Dersim'e çekilenler hâlâ teslim olmamış ve yenik düşmemişlerdi. Doğu'da Simko hareketi, Güney'deki Şeyh Mahmut Berzenci hareketi tamamen tasfiye edilebilmiş değildi. Bu şartlarda kuzeyde ABD mandası altında bir özerk Kürt devletinin varlığı bütün bölgenin dengesini bozmaya aday bir dinamik oluşturmuyordu. Emperyalistler açısından Sevr haritasında ısrar etmek demek, Rus devriminin bu harita boyunca ilerlemesine yol vermek anlamına gelecekti. 1922 dönemecine gelindiğinde Kuvayı Milliye'nin ne yapıp yapmadığından bağımsız olarak Antant devletlerinin Sevr'de çizilen tabloyu yeniden ele almalarına ihtiyaç vardı.

Öte yandan Rusya'daki iç savaş sürdüğü müddetçe emperyalistlerin tutsağı durumundaki bir halife emperyalistler açısından önemli bir silah oluşturabilecekken, bu savaşın sona ermiş olmasıyla hilafetin anlamı da farklı bir önem kazanmaktaydı. Savaşın galipleri olan İngiltere, Fransa ve İtalya'nın her birine paylaştıkları Osmanlı pastasından düşen toprakların hepsi Müslüman nüfusa sahip topraklardı. Bu durumda bu devletlerin egemenliği altında tutacakları toplumların dinen kendilerini bağlı saydıkları bir merci olmasından çok, olmamasında yarar vardı.

Sırf bu nedenle bile hilafet makamının ortadan kalkması herkesten önce (ABD hariç) Antant devletlerinin işine geliyordu. En azından saltanat ve hilafetin kaldırılmasına en son itiraz edecek olanların başında emperyalist devletler geliyordu. Bu nedenle hilafeti ve saltanatı korumaya yemin etmiş olan Kuvayı Milliye'ler direnseler dahi, emperyalistlerin bir yolunu bulup halifelik makamını ortadan kaldırmaya en azından işlevsiz hale getirmeye ihtiyaçları vardı. Demek ki, Osmanlı'nın mirası olarak Misak-ı Millî sınırları içinde sayılan kimi topraklardan vazgeçerken Osmanlı'nın borçları borcumuzdur demeyi kabul eden bir Cumhuriyetin kurulmasına en son itiraz edecek olanlar her halde emperyalist devletler olacaktır.

İşte 1922 yılı sona ererken, hilafet ve saltanatın lağvedilip yerine bir cumhuriyet kurulmasının emperyalistlerin istek ve çıkarlarına aykırı olmadığı açıktı; olmaması da zaten. Bu cumhuriyetin kuruluşunun anti-emperyalist, yani emperyalistlerin iradesine karşı bir gelişmeyi ifade ettiğinin herhangi bir dayanağı yoktur. Aksine Hilafet ve saltanata bağlılık yeminleri eden bir hareketin bu yemini bozmaları için gayret göstermeleri daha makûldü. İşte saltanatın ve hilafetin lağvedilmesi kabaca bu şekilde özetlenebilecek dünya koşullarında gündeme gelmiştir. Padişahlığın sona ermesi ile birlikte kurulan cumhuriyet de bu tuhaf dünya koşullarını fazlasıyla yansıtır.

Saltanat ve hilafet kalkmıştır ama yerine geçen rejim Marx'ın başka örnekler için tasvir ettiği gibi, fethederek devraldığı devlet aygıtını parçalamak yerine, onu yetkinleştiren bir karakteri fazlasıyla yansıtıyordu. Bir padişah yoktu, ama temel ilkelere ile devletin ilkelerini özdeşleştirmiş tek partinin ölünceye kadar başkanı olacağı ilan edilmiş bir cumhurbaşkanı tarifi vardı. Bu cumhurbaşkanı ölünce yerine otomatik olarak yeni parti başkanı geçecekti; onun da ölene kadar başkan olması peşinen güvence altına alınmıştı. Sadrazamlık yoktu ama başbakan daima değişmez genel başkan yani cumhurbaşkanı tarafından tayin yoluyla belirleniyordu. Ayan meclisi yoktu ama hepsi tek partinin üyesi olan vekillerden oluşan bir meclis vardı, vb...

Mustafa Kemal "Türk milletinin karakter ve adetlerine en uygun olan idare, cumhuriyet idaresidir." sözlerini ilk defa 1924 yılında, yani söz konusu cumhuriyet kurulduktan bir yıl sonra söylemiştir. Bununla birlikte, resmî tarih efsanelerine göre, oldum olası cumhuriyet ilkesini savunmaktadır. Hakikaten çocuk yaşlardan itibaren cumhuriyet ülküsüne bağlı mı idi? Cumhuriyetçilik ilkesi Halk Fırkası daha Cumhuriyet Halk Partisi ismini almamışken bile bu partinin temel bir ilkesi mi idi? Bu soruların kanıtı belgeli bir yanıtını bulmak zordur. Yine de Osmanlı İmparatorluğu'nun yerine bir cumhuriyetin kurulmasını, hilafetin kaldırılıp laikliğin benimsenmesini "tarihsel bakımdan ileri" bir adım olarak görmek gerektiğini düşünüp savunanlar az değildir. Eğer Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşu tarihsel bağlamından kopartıp soyut bir çerçevede ele alınırsa böyle düşünmek makûl görülebilir. Ama eğer bu cumhuriyete öngelen sürecin Ekim Devrimi'nin Anadolu'ya doğru uzanıp Çarlık Rusya'sının köleleştirdiği ezilen ulusların bağımsızlık yoluna girmesinden cesaret alan Kürdistan'daki ulusal kurtuluş dinamiklerinin filizlendiği bir çerçeveyi ifade ettiğini akıldaki tutarsak farklı görünür. CHP'nin resmi kuruluşunun TKP'nin kuruluşundan (10 Eylül 1920) tam üç yıl sonra (9 Eylül 1923) olduğunu göz önüne getirirsek tablo farklı görünür.

Bu gerçekler hatırlandığında cumhuriyetin ilanının bir ileri adım olduğunu söylemenin anlamı başka olur. Bu cumhuriyet hiçbir aşamasında ileri bir adım olmamış, ilerici bir mahiyet taşımamıştır. Tersine bu cumhuriyet baştan itibaren bir karşıdevrim hareketi olarak şekillenmiş olan Kuvayı Milliye'nin eseridir. Bir karşıdevrim rejimi olarak kurulmuştur.

Hiç kuşkusuz Hohenzollern İmparatorluğu'nun yerine kurulan Weimar Cumhuriyeti'ni de ileri bir adım olarak görenler az değildir. Ama böyle bir değerlendirme bu cumhuriyetin Alman komünistlerinin cesetleri üzerine inşa edildiğini, yani bir karşıdevrimle kurulduğunu unutarak yapılabilir ancak. T.C.'nin kuruluşunun ileri bir adım olarak görülmesi de ancak aynı bakış açısıyla mümkündür. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının, Alişer ve Zariye hanım ile yoldaşlarının gözünden bakanlar için ise tam tersi doğrudur. Komünistlerin de bu bakış açısını benimsemeleri varlık nedenleri olmalıdır.

Köz'ün Sözü

“İrkçi saldırı” mağduru değil Demokrasi mücadelesinin öncü savaşçısı

AKP'nin her fırsatta saldırdığı ve saldırmaya devam edeceği kesim HDP'lilerdir. Kürtlere karşı düşmanlık sadece bu siyasi şart yerine geldiği koşullarda var olan bir kavramdır. Bu saldırıların kökenindeki asıl neden ise HDP'yi mağdur göstererek haklı çıkarmaya çalışanların iddialarının aksine HDP'nin gücü ve potansiyelidir. HDP'yi daha da güçlendirecek yegâne yöntem demokratik anayasa talebini savunmak ve demokratik anayasa talebinde onlarla birleşecek diğer siyasi güçlerle beraber ortak ve bağımsız bir tutum almaktır.

İRKÇİ SALDIRI KAVRAMI SORUNLARIN ÇÖZÜMÜNÜ DEVLETE HAVALA EDER

Elbette ırkçılık diye bir kavram hem sosyal hem de siyasi sonuçlarıyla beraber vardır. Ancak kavramlar kullanıldığı bağlamlara göre anlamını kazanırlar.

İrkçilik, sömürgecilik ve kölelik ile beraber literatüre girmiş; pek çok farklı yerde özellikle köleler ile köle sahipleri veya sömürgeciler ve ezilen ulus arasındaki farkları netleştirmek adına uygulanan politikaların bir sonucudur. Ancak Amerika'daki kölelik de sömürgeciler sorunu da proleter devrimci bir şekilde değil devletin reformlarıyla bir nevi “çözümüne ulaşmıştır”. Bunun bir sonucu olarak ortaya çıkmış olan ırkçılık, ırk ayrımı gibi kavramlar ise ortadan kaldırılamadığı için devletin düzenlemesi gereken sosyal bir sorun hâline gelmiştir.

İrkçilik, ırkçı saldırı veya mültecilerle beraber yeniden gündeme girmiş yabancı düşmanlığı gibi kavramların devrim ve karşı devrim ile ilişkisini değerlendirmek komünistler için önemlidir. İrkçilik da aslında kadın düşmanlığı, işçi hakları vb konularda olduğu gibi ezme-ezilme ilişkisinden kaynaklanan oldukça temel bir sorundur ve çözümü için ilk adım olarak devrimi gerektirir. Dolayısıyla ezilen ulus ve HDP'ye yönelik siyasi saldırılar yerine ırkçı saldırı kavramını kullanmak, doğrudan iktidarla alakalı olması gereken bir sorunu sosyal bir probleme indirger, dahası şu anki hâkim düzen içerisinde sosyal ilişkileri düzenlemekle sorumlu olan burjuva kurumlarına bu sorunun çözümü için inisiyatif yükler. İrkçi kavramsallaştırması herşeyden önce çeşitli mekanizmalarla saldırıyı gerçekleştirebilecek olanların caydırılmasını, caydırılmadıkları takdirde saldırıyı yapanların hukuk sistemi tarafından eksiksiz şekilde cezalandırılmasını öngörür. İrkçi saldırıların arttığını ifade etmek burjuva devlet mekanizmalarının yeterince iyi çalışmadığını söyler ve iyileştirilerek bu tarz saldırılara gerek caydırıcılık gerek cezalandırma yöntemleriyle karşı durması çağrısını da beraberinde getirir.

Yine ırkçılık kavramının belki de en çok kullanıldığı ABD'den örnek verecek olursak ilk defa 1950'de segregasyonun kaldırılması ırk üzerinden yapılan ayrımları yasal olmaktan çıkarmıştır. Asıl düzenleme, 1968 yılında yürürlüğe konulan Yurttaş Hakları Kanunu ile getirilmiştir. Bu kanuna göre “ırkı, rengi, dini veya ulusal kökeni nedeniyle herhangi bir kişiyi zorla veya zor tehdidi ile yaralamak, korkutmak veya müdahale etmek” federal suç olarak tanımlanmıştır. Nefret suçları farklı eyaletlerin yasalarında yavaş yavaş tanımlanmaya başlanmış; önce ırk, renk, din veya ulusal kökenli şiddet eylemleri nefret suçları tanımına girmiş; daha sonra bu eylemler her türlü sözlü saldırı, aşağılama, bezdirme vb. eylemleri de kapsayacak şekilde genişletilmiştir.

Günümüzde de siyahların sokak ortasında polisler tarafından katledilmesi, yasaların polisleri cezalandırılacak şekilde uygulanması veya nefret suçu yasalarının çıkarılması için çalışma-

lar yürütme çağrısıyla sonuçlanmaktadır. Yüz yıla yakın zamandır bu sorun, bu yöntemlerle çözülememiş olsa dahi kimsenin aklına farklı bir çözüm gelmemektedir.

Türkiye'de tüm toplumsal esaret ilişkileri artık böyle bir dar bakış açısıyla değerlendirilir oldu. Nasıl ki Türkiye'de bir kadın öldürüldüğünde ilk talep edilen kadınlara emperyalist sözleşmelerin getirdiği düzenlemelerle korumaksa veya korona salgınının en çok işçi sınıfını etkileyeceği görüldüğünde akla gelen ilk çözüm hükümeti görevine çağırılmaksa, ırkçı bir saldırıda da önlem alması gereken adres bellidir: bu konuda daha kapsamlı yasalar çıkaracak parlamento ve yasaları uygulamakla görevli devlet aygıtları. Bu bağlamda ırkçılık-ırkçı saldırı gibi tanımların burjuva siyaseti ve karşı devrim ile ilişkisi de ortaya çıkar. HDP'ye yapılan saldırıları ırkçı saldırı kavramını kullanarak anlamaya çalışmak burjuva siyasetinin bir örneğidir.

İşin daha vahim yanı bu yaklaşım sadece kitleler tarafından değil pek çok sol akım tarafından benimsenmesi, açıkça dile getirilmesidir. Örneğin TIP bu katliamın sorumlusunu “daha önce saldırıya uğrayan aileyi korumayan iktidar ve saldırganları kollayan cezasızlık politikası” olarak görmektedir. Mithat Sancar da iktidarın bu saldırıların önüne geçecek tedbirleri almadığını söylemiştir. Bu ve benzeri açıklamaların hepsi bu ülkenin vatandaşlarının burjuva devletin yarattığı baskıdan kurtulması gerektiğini değil; daha kapsamlı, daha merkezi, suçluyu ve cezayı daha iyi tespit edebilen, mekanizmaları iyi çalışan bir devleti hak ettiğini öngörür.

TÜRKİYE'DE İRKÇILIK KİSVESİNDEKİ SALDIRILAR PROLETARYANIN BÖLÜNMESİNİN SONUCUDUR

İrkçilik/ırkçı saldırı kavramlarının bugünkü kullanım şekliyle tek sorunu devrimci çözümlerin üzerini örtmesi değildir. Aynı zamanda Türkiye'deki sosyal ve siyasal dinamiklerin de yanlış değerlendirildiğinin kanıtıdır. İrkçilik hâkim olan ırk veya sömüren millet tarafından sistemli şekilde dışlanmayı gerektirir. Sömürgelelerdeki katı kast ayrımı; kölelik sistemi; köleliğin kaldırılmasının ardından ABD ve Güney Afrika gibi ülkelerdeki segregasyon; Britanya kolonisi olan Hindistan'da şehirlerin İngilizleri ayıracak şekilde dizayn edilmesi bunlara örnek olarak gösterilebilir. Bu yaklaşımın temel prensibi beyaz olmayanları fiilen yok sayma değil; onları sınırları net olarak çizilmiş dışsal bir kategori olarak tanımlamak, bu sayede onları sosyal ve siyasi alandan dışlayabilmektir. Örneğin kamusal alanların kullanımını sınırlandırmak; sokak, cadde, okul, otobüs gibi alanlarda beyazlar ve beyaz olmayanlar için ayrı alanlar belirlemek; ırklar arası evlilik, ortaklık gibi hakları engellemek; oy hakkı gibi vatandaşlık haklarını kıstlamak veya sınırlandırmak gibi uygulamalar bunun bir parçası olarak kabul edilebilir.

“Sivil toplum” adıyla güzellenen burjuva

toplumu eliyle şekillenmiş ırkçı hareketlerin de dünya çapında en bilinen örneği de yine ABD'de ortaya çıkmış Ku Klux Klan hareketidir. Bu hareket siyasi görüş ve pozisyonlarından bağımsız olarak siyahlara saldırılar düzenlemiş komplolar kurmuştur.

Türkiye'de de Kürtlere yönelik ırkçı bir saldırıdan bahsetmek için benzer saldırıların gerçekleşmesi gerekir. Oy oranlarının demografik dağılımla doğrudan alakalı olmadığı farkında olmayan solun geniş kesimi, AKP'nin kalesi olarak kabul edilen illerden biri olan Konya'da böyle bir saldırının yaşanmasını şüphesiz manidar bulmuştur. Oysa Konya, Kürt nüfusun uzunca süredir yaşamakta olduğu, Kürt göçlerinin varış noktalarından biridir. Bu bakımdan bir ırkçı saldırı dalgasının şoven fikirlerin kuvvetli olduğu, Kürtlerin çok tanınmadığı ve mevsimlik işçilik dışında bir sosyal hayatının olmadığı Ege illerinde de saldırıları tetikleme beklenirdi. Muğla çevresindeki linç girişimleri ise Konya'daki saldırıdan alınan bir cesareten ziyade orman yangınlarını PKK'nin sorumlu olduğuna dair yayılan inancın sonucunda gerçekleşmiş ve daha çok sosyal medya şovu hâlinde şekillenmiştir. Üstelik pek çok farklı il, ilçe ve köyde yangınlar çıkmasına rağmen linç girişimleri münferit olaylar olarak kalmış, topyekün Kürt karşıtı bir linç kampanyası başlatılmasına da neden olmamıştır.

Dahası Türkiye'de yükselen ve ırkçılığa asıl benzeyen linç ve saldırılar Konya'daki saldırıdan ziyade bugün Afgan ve Suriyeli göçmen ve sığınmacıları hedef almaktadır. Ankara Altındağ'da çıkan kavgada bir gencin Suriyeliler tarafından öldürülmesinin ardından mahallede art arda saldırı girişimleri yaşanmış, önce küçük gruplar hâlinde düzenlenen gösteri ve saldırılar daha sonraki günlerde ise yerini daha geniş protestolara bırakmıştır. Protestolar göçmenlere dönük saldırıya dönüşmüş, Suriyeli göçmenlerin dükkan ve arabaları yağmalanmış, evleri taşlanmıştı. Evleri taşlanan göçmenlerin bir kısmı evlerini ve mahalleyi terk etmek zorunda kalırken mahallede kalanlar da çeşitli kanalları aracılığıyla korktuklarını ifade etmişti.

Kaldı ki göçmenlere yönelik bu saldırılar da yine yabancı düşmanlığı, ırkçılık gibi kavramlarla açıklanmaya çalışılsa da kendini ırkçılık olarak belli eden şey aslında proletaryanın bölünmesi sonucunda ortaya çıkan bir işçi sınıfı rekabetinden başka bir şey değildir. İşçi sınıfının çeşitli kesimleri emek piyasasında kendilerine rakip olacağına inandıkları yabancı işçilere yönelik saldırılar düzenlemektedir. Üstelik bu işçi sınıfının yeni veya orijinal bir tutumu değil, hem günümüzde hem de tarih içerisinde çokça görülen bir yaklaşımdır. Bugün ABD'de özellikle Trump seçmeninin sık sık dillendirdiği “Meksikalılar işlerimizi çalıyor” yaklaşımı da uzun yıllardır Avrupa'da yükselen “devlet göçmenlere vatandaşlardan daha çok kaynak ayırıyor” gibi söylemler de emek piyasasında ortaya çıkan rekabetin yarattığı öfke ve dolayısıyla işçi sınıfının bölünmesiyle alakalıdır. Gerek sol akımlar gerek akademik kesimler tarafından ırkçılık, aşırı sağ, yükselen sağ, yükselen faşizm, sağ popülizm gibi kavramlarla tanımlanan bu tutumun kendisi aslında gerici bir işçi sınıfı tutumudur. Kendinden menkul bir sosyal dinamik olarak konumlandırılan ırkçılık da bu koşullarda işçi sınıfının bölünmesinin bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır.

Daha önce belirttiğimiz gibi ırkçılık kavramının belli kesimleri bağlamdan veya istisnalardan bağımsız topyekün hedef alması beklenirdi. Afgan mültecilerin “tıpleri”nin veya “koyu tenli” olmalarının bir hoşnutsuzluk yarattığı açıktır. Durum buyusa TC vatandaşlarının benzer bir “tip” tanımı üzerinden zaman zaman aşağıladıkları zengin Arap turistlerini neden linç etmedikleri, paralarını ve tatil yapmak için kiraladıkları lüks evlerini yağmalamadıkları sorusu yanıtız kalmaktadır. Anlaşılan söz konu-

Deniz Poyraz'ın katledilmesinin üzerinden bir ay geçmeden 30 Temmuz tarihinde Konya'da Dedeoğulları ailesi katledildi. Tepki gösteren kesimlerin neredeyse hepsi saldırının Kürt bir aileye yönelik ırkçı bir saldırı olduğu konusunda hemfikir. Dedeoğulları ailesi Kürt olduğu için saldırının hedefi hâline gelmişti.

Geleneksel kınama kampanyaları da yine aynı şekilde “ırkçı saldırı” söylemine odaklandı. HDP Eş Genel Başkanları ve Merkez Yürütme Kurulu'nu acil olarak toplandı. “Kürt halkına yönelen bu saldırıları göğüslemek için mücadele kararlılıkla devam edeceklerini” belirterek tüm muhalefet partilerine ve demokrasi güçlerine destek çağrısında bulundu. Konya'da bir toplanmaya davet için yapılan çağrının ardından “HDP'liyiz her yerdeyiz” başlıklı bir kampanyanın etkinlikleri duyuruldu. Saldırının ırkçı saiklerle yapıldığını söyleyen ise sadece HDP değildi, Türkiye'de son yıllarda yaşanan kritik meselelerin çoğunda olduğu gibi bu sefer de solun büyük bir kesimi “ırkçı saldırı” ifadelerinde birleşti. Hatta bu tespit sol ile sınırlı kalmadı, CHP milletvekillerinden gazetecilere geniş bir kesim bu “ırkçı saldırı”yı lanetleyenler arasındaydı.

Bu saptamaları yapanların çoğu ırkçılığın sorumluluğunun basitçe tek bir saldırganı yükelemeyeceğini anlattı; asıl suçluyu hükümet, zanlıyı ise hükümetin politikalarının bir ürünü ilan etti. Yaptıkları acil toplantının ardından konuşan HDP Eş Genel Başkanı Mithat Sancar, saldırının sorumlusunun iktidarın nefret ve tahrik dili olduğunu söyledi. EMEP “katliamın sorumlusu günlerdir nefret söylemini körükleyen iktidar sahipleri ve şovenizmin değirmenine su taşıyan burjuva muhalefet anlayışlarıdır.”; SMF “Erdoğan/AKP iktidarı, tüm ortakları ve kurumlarıyla HDP'ye saldırarak Kürt ulusuna karşı ırkçılığı da örgütüyor.”; SYKP “AKP-MHP iktidarının nefret, düşmanlık ve şiddeti körükleyerek işlediği insanlığa karşı suçlar artıyor”; ESP “Faşist AKP-MHP iktidarı krizini yine Kürt'ü öldürerek aşmaya çalışıyor.” ve Sol Parti “Etnik ayrım ve kutuplaştırma siyaseti faşist saldırı ve katliamlara zemin oluşturuyor.” açıklamalarında bulundu. Partisinden bir açıklama gelmeyen Kemal Okuyan ise bu saldırının hükümetin ayrıstıcı politikasının bir parçası olduğunu altını çizdi.

Böylelikle ırkçı saldırı saptamasına “siyasi” bir boyut kazandırmanın ve Erdoğan'ı ırkçılıktan sorumlu tutmanın da gönül rahatlığıyla siyasi analizler tamamlanmış oldu.

su zengin turistler olduğunda Taksim'den veya alışveriş merkezlerinden uzak durmanın linç etmekten daha etkili olduğu düşünülüyor. Veya Türkiye'deki popüler kültürün "yecüc mecüc" diye anmakta beis görmediği Asyalıların kalabalık turist kafileri de bir saldırı hedefi hâline gelmektedir. Üstelik Afganların Türkiye'deki varlığını ırkçı olmayan en temiz duygularla dert ettiklerini söyleyenler de kendileri için asıl sorunu "çok sayıda Afgan'ın bu ülkeye kontrolsüz şekilde girmesi ve yaşamaya başlaması" olarak tanımlamaktadır. Altındağ'daki mahalle sakinlerinin Suriyelilere ilişkin sorunlarını dinlemek de Afganların "kontrolsüz şekilde yaşamalarının" ne anlama geldiğini de açıkça ortaya serecektir. Altındağ'daki mahalleliler Suriyelilerle aslen bir sorunları olmadığını, hatta mahalleye ilk geldikleri dönemde onlara yardım ve destek sağladıklarını anlatmakta, ancak zamanla mahalledeki Suriyelilerle Türkler arasındaki maddi dengeler değiştiği için huzursuz olduklarını dile getirmektedir. Suriyelilerin dükkan açması, Suriyeli esnaf sayısının gittikçe artması, Suriyeli nüfusun ekseriyetle buralardan alışveriş yapmasının Türkler aleyhine bir sosyal adaletsizlik ve eşitsizliğe yol açtığı düşünmekte ve kendi gerici fikirleriyle adaleti Türkler lehine tesis etme girişimlerinde bulunmaktadırlar. Suriyeliler kimliklerinden dolayı değil, "vergisiz, denetimsiz Türkler karşı haksız kazanç elde ettiklerine" dair hâkim görüş nedeniyle bugün artık mahalleden gönderilmesi gereken kesimler hâline gelmiştir. Afganlar için de kaygı benzerdir. Gelen Afgan göçmenlerin bir kısmı Avrupa'ya gitme gayesi taşısada önemli bir kısmı Türkiye'de proletaryanın bir parçası olacaktır. Bu gerçek Türkiye'deki proleterlere kendilerinin her an daha ucuz işgücüyü ikame edilebileceklerini hatırlatmaktadır. Kendi evlerinde ucuza yaşayan Türk kiracıları çıkarp fahiş fiyatlara Suriyelilere kiralamaya başlayanların işyerlerinde de gerekirse Türkleri/Kürtleri kovup Afganları daha ucuza çalıştıracığı sonucuna varmak kimse için zor değildir.

Suriyelilerin ve Afganların yaşadıkları, Erdoğan'ın ırkçılığı cesaretlendirdiği veya teşvik ettiği veya varsayımlarının da anlamını yitirmesine neden olur. Başka bir açıdan Kürtleri linç etmek için Erdoğan'ın açıklama yapmasını adeta hazır olda bekleyen kesimler nasıl olup da Erdoğan'ın hiçbir sorun yaşamadığı Afgan ve Suriyeli mültecilere saldırmaktadır? Veya tersinden Erdoğan'ın sık sık diklenmeye çalıştığı ABD'nin vatandaşları Türkiye'de neden böyle bir sorunla karşılaşmaktadırlar? "İrkçılığın kışkırtıcısı Erdoğan" anlayışı bu soruları da yanıtız bırakır.

Buna da yine ithal edilmiş birtakım kavramlarla açıklama getirenler türemiştir. Türkiye'de Ümit Özdağ ve türevi siyasetçilerin Avrupa'daki göçmen karşıtı muadilleri gibi hareket ettikleri ve "aşırı sağ" koltağını doldurarak kitleleri galeyana getirdiğini ifade edenler de türemiştir. Erdoğan'ın kışkırtma kabiliyeti hakkında abartıyı sevenler anlaşılabilir Türkiye siyasetinde HDP'nin yarısı kadar bile etkisi olmayan Ümit Özdağ gibi figürlere de paye vermeye karar verdiler.

Kıscacası dünyanın pek çok yerinde olduğu gibi Türkiye'de de ırkçılık düpedüz sınıfsal bir konu, proletaryanın bölünmesi sorunudur. Bu durumu sınıfsal dinamiklerle açıkladığımızda resimdeki tüm tutarsızlıklar da anlaşılır hâle gelir.

KÜRTLER TÜRKİYE'DE BİR AZINLIK OLARAK DAHI KABUL EDİLMEZ

Ancak daha önemlisi Türkiye'deki Kürtlerin bir ulus olarak ezilmesinin taşıdığı farklı niteliklerdir. Kürtlerin maruz kaldığı baskının siyasi ve tarihi kökenleri birbirinden tamamen farklıdır. Herşeyden önce ırkçılığın hüküm sürdüğü coğrafyalardan Kürdistan ezen ulus devleti tarafından bir sömürge olarak tanımlanmamıştır. Bu nedenle Kürtlerin resmi bir varlığı da olmamıştır. Yoksaylan Kürtleri günün moda tabiriyle ötekileştirmek de mümkün olmamıştır.

Kürtler, toprakları TC ile beraber dört gerici diktatörlük tarafından ilhak edilmiş ezilen bir ulustur. TC'nin Kürtlere yönelik politikası ırkçı diye kabul edilen politikalarda olduğu gibi Kürtlerle Türklerle karşıt bir kategori olarak tanımlayıp onları dışlamak değil, onların Türk olmanın dışında varlıklarını inkar etmektedir. Kürtleri Türk gibi göstermeye çalışma, Kürt köylerine Türkçe isimler verme, Türkçe soyadları ekleme gibi uygulamalar da aslında Kürtleri karşıt bir kimlik olarak göstermek değil Kürtleri asimile ederek etnik kimliklerini de gizlemeye yöneliktir. Bu elbette tesadüfî bir yaklaşım değildir, Türk milleti tanımının Müslüman üst kimliğiyle temelinde yapılmasının bir sonucudur. Başka bir deyişle kuruluşundan bu yana Türk olmak ümmet olmakla alakalıdır dolayısıyla Kürtleri de kapsamında bir problem yoktur. Problem Kürtlerin barındırdıkları devrimci dinamiklerle nedeniyle teslim alınmamış olmasıdır.

Kürtlerin ezilmesi nasıl AKP ile başlamadıysa Türk milletini ümmet üzerinden tanımlamak da AKP tarafından icat edilmemiştir. Bu tutuma TC'nin ilk kurucu belgelerinden biri olan Lozan'da da rastlamak mümkündür. Lozan'da Türk olmayanlarla gayrimüslimler eş tutulmuştur. Lozan'a göre Kürtler millet sınırları içerisinde değerlendirilirken Ermeni ve Rumlar Türk olmayan azınlıklar olarak değerlendirilmiştir. Benzer şekilde solda pek sevilen 1920 Meclisi'nin bayrağına yazdığı "Hâkimiyet Kayıtsız Şartsız Milletindir" şiarı üzerinde pek az düşünülür. 1921 Anayasası'nın muhipleri bu sloganın tekçi karakterinden nedense hiç rahatsız olmazlar. Hâlbuki söz konusu beyan "işçi köylü halk yığınlarının egemenliğini" anlatmaz, Rousseaucu anlamda bile bir ulusal egemenlik fikrine uzaktır. Asıl olarak bir imha çağrısıdır. "Millet"ten kast edilen

millet sonradan Türk diye tanımlanacak "islam milletidir". "Hakkıdır hakka tapan milletimin istiklal" diyenler gayri-müslimlere egemenliğin zerresini vermeyeceklerini beyan etmek için bu şiarı benimsemişlerdir. "Kurtuluş Savaşı" adıyla anılan sürecin karşı devrimci karakterinin örneklerinden biridir bu şiar.

ERDOĞAN'IN "KUTUPLAŞTIRICI DİLİ" KİMİ HEDEF ALIYOR

Burjuva diktatörlüğü ifadesinin Türkiye'deki siyasi gericiyi anlatmakta kifayetsiz kaldığını düşünen, dolayısıyla rejimi tanımlamak için daha farklı kavramlara ihtiyaç duyan sol akımlar nicedir Erdoğan'ın gerici-şeriatçı veya faşist olduğuna dair tespitlerini birbiriyle yarıştırmakta. HDP'li vekilleri tutsak ederken faşist olan AKP, sonraki gün içki yasağıyla dinci, şeriatçı oluvarıyor. Kürdistan'ı bombalanması haberleriyle yine faşist niteliğe bürünüp "kadınların toplumdaki yeri" hakkında yaptığı yorumlarla şeriatçılığını yeniden ortaya koyuyor.

Sol bu kavramlar arasında yalpalanırken elbette anlamlarını da karıştırmaya devam ediyor. Aslen Türk milletinin ortaya çıkış şekline miras kalmış ümmet kavramının altını çizirken bunun Kürtleri de kapsadığını, "din kardeşlerim" söylemlerinin aslında Kürtlerin çoğunluğunu ifade eden Sunni Kürtleri de kardeşleştirdiği düşünülüyor.

Öbür taraftan Türkiye'deki Kürt nüfusun HDP'den sonra en fazla oy verdiği partinin AKP olduğu, AKP'li Kürt bakan ve milletvekilleri sayısı da akıllara gelmiyor. Erdoğan müzakere masasını tekmelemeden Kürtlerin oyununu almak için pek çok yöntem deneyen AKP'nin farklı bir konjonktürde yine aynı şekilde hareket edeceğini de kestirmek zor değil.

Dolayısıyla AKP'nin kutuplaştırdığı kesim Kürtler değildir. Adını açık ve net koyabilmek gerekir: AKP'nin her fırsatta saldırdığı ve saldırmaya devam edeceği kesim HDP'lilerdir. Kürtlere karşı düşmanlık sadece bu siyasi şart yerine geldiği koşulda var olan bir kavramdır. Diğer taraftan Figen Yüksekdağ Kürt değildir ancak HDP ile olan bağı düşman olması ve yıllardır tutsak edilmesi için yeterli sebeplerdir. HDP ve öncüllerinin tarihinde buna benzer pek çok örnek vardır.

ORTAK YAŞAM VE TÜRKİYELİLEŞME SÖYLEMLERİ HDP'Yİ MİLLET İTTİFAKINA YEDEKLENMEYE VE MAĞDUR ROLÜNÜ OYNAMAYA MECBUR BIRAKIR

Elbette yapılan açıklamaların büyük çoğunluğunda Kürtlerin HDP ile ilişkilerinden dolayı hedef gösterildiği, hükümet kanadından HDP'yi hedef alan saldırılar nedeniyle Kürt düşmanlığının arttığına dair bir mantık söz konusudur. Bu akıl yürütme başta HDP'nin siyasi önemini kavramış gibi görünse de şu iki yanlış varsayım dayandır: Birincisi HDP'nin bir etnik azınlık partisi olması, ikincisi HDP'ye saldırıların nedeninin HDP'nin sözcüsü olduğu varsayılan Kürt etnik azınlığıyla ilişkisi olması.

Oysa Türkiye'de Türkiyeli bir parti olarak faaliyet gösteren HDP'yi Kürt veya azınlık partisi olarak tanımlamak için sadece gelişmeleri yanlış okumak değil, HDP'nin kendi açıklamalarını da yok saymak gerekir. Mithat Sancar Konya'daki saldırının ardından yaptığı ilk açıklamada hükümetin zehirli politikalarının ortak geleceğimizi tehdit ettiğini ifade etmişti. Hemen ardından orman yangınlarını başlatma suçlamasıyla terbiye edilmeye çalışılan HDP yine Türkiye'nin ortak değerlerine herkesten önce sahip çıktı, yangınları söndüremediği için hükümeti sorumlu tuttu ve "yangına sebep olanlar hukuk önünde hesap vermeli" açıklamasını yaptı.

HDP VE TABANINA YÖNELİK SALDIRILAR HDP'NİN GÜCÜNDEN KAYNAKLANMAKTADIR

HDP'ye yapılan saldırıların nedeni de daha çok HDP'nin mağduriyetinden, yalnız kalmasından kaynaklı olarak gösterilmektedir. Sadece orman yangını suçlamalarının değil şu an HDP'ye ve HDP tabanına yönelik tüm saldırılar HDP'yi mağdur pozisyonuna düşürüp tabanı kendi tarafına çekmeye çalışanların eseridir.

Deniz Poyraz'ın katledilmesi ve Ankara'daki saldırıların ardından Konya'daki saldırının gerçekleşmesi elbette akıllara 7 Haziran 2015 seçimleri öncesinde başlayıp 7 Haziran-1 Kasım arasında iyice hız kazanan hükümet provokasyonlarını getirdi. Bugün yaşanan saldırıların da benzer şekilde hükümet tarafından desteklendiği veya organize edildiği varsayımları da ortaya atıldı. Oysa 7 Haziran'dan 1 Kasım'a giden süreçle şimdiki süreç arasında esaslı bir fark vardı. 7 Haziran'da sandıktan çıkan sonuçları beğenmeyen Erdoğan istediği sonucu elde etmek için seçimi tekrarlatma arzusuyla kapılmış, bu kez istediği sonucu almak için provokasyonların da önünü açmıştı. O dönem yapılan saldırıların amacı HDP'yi meclis dışında bırakmak, HDP'yi destekleyen emekçileri sindirmek, HDP tabanını korkutarak onları kendi taraflarına çekmek veya en azından HDP'den uzak tutmaktır. Elbette Erdoğan 7 Haziran seçimlerine de çok daha baskıcı bir ortamda girmek istiyordu. Ancak Mart ayındaki savaş ilanı ile 7 Haziran seçimleri arasında çok az zaman vardı. Ülke içindeki siyasi iklimi bu kadar kısa süre içinde değiştirmeyi başaramadı, Diyarbakır miting saldırısı bunun için yeterli olmadı.

Şimdi ise HDP kapatma davaları sürerken HDP'yi mağdur pozisyonuna düşürmek Erdoğan'ın işine yarayacak bir hamle değildir. Yarasayı dahi Erdoğan'ın 7 Haziran sonrasında bir plan çerçevesinde süreci istediği yöne çevirebilecek gücü de kalmamıştır. Sistemli ve kontrollü şekilde provokasyonları yönetebilecek durumda değildir. Şimdiki saldırılar HDP tabanını sindirmek, onları mağdur olduklarına ikna etmek ve daha fazla saldırıyı engellemek adına sakin kalarak Millet İttifakı ile beraber seçimleri beklemeye itmek amacı taşımaktadır.

Bu saldırıların kökenindeki asıl neden ise HDP'yi mağdur göstererek haklı çıkarmaya çalışanların iddialarının aksine HDP'nin gücü ve potansiyelidir. Uzun zamandır KÖZ sayfalarında HDP'nin bağımsız siyaset yürütmediği saptaması yapılıyor, ancak HDP'nin bağımsız siyaset yapma kapasitesi hâlen mevcuttur. Üstelik böyle bir siyaset yürütüldüğü koşullarda da hem Türk devletinin varlığı için tehdit oluşturabilecek hem de ülkedeki tüm siyasi süreç ve sonuçları etkileyebilecek yegâne taban HDP'nin tabanıdır. Dolayısıyla çeşitli aktörler bu tabanın kâh provokasyonlarla kâh saldırılarla sindirerek kendi tarafına çekmeye çalışacaklardır. Önemli olan bu saldırılar karşısında durabilmek, bu sindirme politikalarına çanak tutmamaktır. Bunun da tek yolu bağımsız siyasettir.

HDP'YE YÖNELİK SALDIRILARI PÜSKÜRTMEK DEMOKRASİ MÜCADELESİNİ GERİCİ İTTİFAKLARDAN BAĞIMSIZ YÜKSELT

Bugün ne Cumhuriyet İttifakı'nı yapmayı becerebileceği ne de Millet İttifakı'nın arkasında durabileceği yegâne önemli talep demokratik anayasa talebidir. Saldırıların karşısında HDP'yi savunacak tutum, HDP'yi daha da güçlendirecek olan mağdur olarak devleti suçlamak değildir. HDP'nin, Millet İttifakı bileşenlerine Türkiyeli olduklarını, orman yangınlarını ivedilikle lanetleyerek göstermeleri de değildir. HDP'yi daha da güçlendirecek yegâne yöntem demokratik anayasa talebini savunmak ve demokratik anayasa talebinde onlarla birleşecek diğer siyasi güçlerle beraber ortak ve bağımsız bir tutum almaktır. HDP'nin sık sık tekrarladığı "demokratik yaşamı hep birlikte savunma" ancak bağımsız bir siyaset benimseyerek ve bu bağımsız siyasetin takipçisi olanlarla ortak hareket ederek olur. HDP için saldırıları engelleyecek ve bir gelecek vadedecek tek ortaklaşma budur.

Bariş temennileriyle iç savaşı durdurmak isteyenler İç savaşın kurbanı olurlar

Sınıf mücadelesi tarihinde bariş sorunu her zaman için komünist ve reformist hareketler arasında bir turnusol kağıdı olagelmıştır. Reformistler savaşların kapitalist toplumun kaçınılmaz bir ürünü olduğu gerçeğini perdelemeye çalışırken komünistler burjuvazi sınıf savaşıyla tarihin çöp sepetine atılana dek savaşı bir dünyadan söz etmenin mümkün olmadığını savunmuşlardır. Reformistler savaşların işçi sınıfını parçalayıp zayıflattığını savunarak bariş talebiyle işçi hareketinin burjuva akımların kuyruğuna takılması desteklerken komünistler savaşların burjuvazinin sınıf egemenliğini kırılmalı hale getirdiğini, işçi sınıfının devrimci eylemi için tarihi fırsatlar doğurduğuna dikkati çekmişlerdir. Reformistler “devrim için bariş şart” derken komünistler “barış için devrim şart” demişlerdir.

Bir devrim toprağı olan Türkiye’de, bariş sorunu, devrimci ve reformist akımlar açısından her yerdekinden daha esaslı bir ayrım çizgisi çekiyor. Hele hele içinden geçtiğimiz dönemde, Türkiye’de ve Kürdistan’da devrimci bir durum yaşandığı göz önünde tutulursa bu ayrımların her zamankinden kalın olduğu görülür. Reformistler on yıllardır, “Türkiye’de bir iç savaş kışkırtılıyor” diyerek her türlü devrimci eylemin önüne set oluyolar. “Hükümet seçimlerden önce ikinci bir Gezi kışkırtmak istiyordu. Biz bu oyunu bozduk” diyecek cesareti kendilerinde buluyorlar. İç bariş korumak adına Millet İttifakı’nı zora sokacak bir eylem çizgisinden uzak durma çağrısında bulunan yine reformistlerdir.

2019 belediye seçimlerinde Millet İttifakı’nın bir dizi büyükşehir belediyesini hükümetin elinden alması “Erdoğan’ın iç savaş kışkırtıcılığını boşa çıkaran siyasi aklın zaferi” olarak sunuldu, hükümetten bir seçim zaferiyle kurtulma hayalleri daha da yaygınlaştı. KÖZ’ün arkasında duran komünistler bu yanılsamalara karşı mücadele ederken sadece iç savaştan kaçınmanın mümkün olmadığını çünkü Türkiye’nin zaten bir iç savaş içinde olduğunu hatırlatmakla kalmadı, aynı zamanda bu iç savaşın hedef tahtasında başta HDP

olmak üzere tüm emekçi hareketi olduğunu vurguladı. Kayımların gölgesinde gerçekleşen 2019 1 Eylül Dünya Bariş Günü özel sayımız bu tutumun iyi bir özetidir.

Aradan geçen iki sene içinde iç savaşın şiddeti azalmamıştır, Deniz Poyraz cinayetinden Konya’daki katliama HDP’nin hedef tahtasında durduğu besbellidir. Buna karşılık reformistler aynı ha-

yalleri yaymayı devam ederken onların peşinden kopamadıkları için HDP’den ayrılmayan ortayolcu akımlar ise “içeriden” CHP kuyrukçuluğu eleştirileri yapmaya devam etmekte. Oysa yapılması gereken de aynı oradan açıktır oportünist, tasfiyecilerden kopup emekçi ve ezilenlerin bağımsız mücadelesini, onu mümkün kılan bağımsız bir örgütsel temel üzerinde inşa etmek.

** 2019 1 Eylül Dünya Bariş Günü özel sayısı.

1 Eylül’e Kayımlarla Giriyoruz. Yerel seçim sürecinde “Her şey çok güzel olacak” hayalini yayanlara inat Erdoğan Van’a, Mardin’e ve Diyarbakır’a kayımları atadı. Yerel seçimlerde Zaten Kürdün adı yoktu, 31 Mart’ın hemen ardından HDP’nin kazandığı seçimler daha sandıklar sayılırken silah zoru ve özel hareketçilerin marifetiyle AKP tarafından gasp edildi. Nisan ayında bir adım daha atıp Bağlar’da, Tuşba’da HDP’lilerin mazbatalarını iptal ettiler. Şimdi de HDP’nin kazandığı üç büyük belediye kayımları atandı.

“Halkın İradesine Darbe” Safsatasını Terk Edelim. Burjuva demokrasileri burjuva diktatörlüğüdür. Burjuva diktatörlüğünde seçimlerde halkın iradesi tecelli etmez. Burjuva diktatörlüğü altında en çok oyu kim alırsa alsın, seçimlerin galibi kim olursa olsun seçimleri kaybeden daima bu düzenin ayakta kalması için çalıştırılır ve sömürülen emekçilerdir. Erdoğan gerilemeye devam ederken ve Amerikancı rakipleri emekçilerin ve ezilenlerin çıkarlarını temsil etme iddiasında olanların kendilerini geri çekmesiyle nispeten öne çıkarken, son seçimlerde emekçilerin ve ezilenlerin kutlayacağı veya paylaşabileceği bir zafer yoktur. Dahası Erdoğan İstanbul Büyükşehir belediye başkanlığı seçimlerini tekrarlatınca olduğu gibi, Diyarbakır, Van ve Mardin belediyelerine kayımları atayınca bu rakiplerinin iddia ettiği gibi bir darbe yapmış değildir. Zira Erdoğan yıllardır gerileyen ve ayakta türlü türlü cambazlıklarla ve rakiplerinin zayıflığı nedeniyle duran bir politikacıdır. Darbe yapmaya mecali yoktur.

Kayımlar İç Savaşın Bir Parçasıdır. Suriye’de şamar oğlanına dönen kof pehlivanın kayımların gürlütüsüyle ayıplarını örtmek istediği açık. Ancak nedensellik ilişkisini tersinden kurmalı. Hükümetin içerideki saldırgan politikaları dış politikadaki başarısızlıklarının sonucu değildir. Sınır dışındaki maceracı hamleler, hükümetin içerideki savaş politikalarının uzantısıdır; hatta bu politikaları başlatanların bekledikleri sonucu alamamış olmalarının bir sonucudur. Kayımları bu nedenle yeni ortaya çıkmış bir gelişme olarak görmek yerine çaresiz bir biçimde gerileyişini durduramayan Erdoğan’ın başlatıp, umarsızca körüklediği iç savaşın bir parçası olarak değerlendirmeli.

İç Savaş 7 Haziran 2015’te Başladı. Türkiye’de iç savaş Erdoğan hükümetinin 7 Haziran 2015’teki seçim yenilgisinin ardından halka savaş açmasıyla başladı. 7 Haziran’la birlikte Erdoğan, bir daha tek başına seçim kazanamayacağını ve ayakta kalmasının yegane koşulunun emekçi ve ezilenlere, onların örgütlerine savaş açmak ol-

duğunu anladı. Erdoğan’ın MHP’nin siyasi çizgisine teslim olması iç savaşın birinci nedeniydi. Bununla birlikte sanılan aksine Devlet Bahçeli Cumhuriyet İttifakı’nın pasif bir bileşeni değildi. Erdoğan’ı kendisine mecbur etmek ve onun önündeki alternatif ittifakları dinamitlemek için Bahçeli Erdoğan’ı içeride ve dışarıda daha saldırgan bir politika izlemeye zorladı. Bu da iç savaş süreci kılın ve şiddetlendiren ikinci etmendi.

İç Savaşın Başlamasının En Önemli Nedeni Soldaki İç Savaş Fobisidir. Yıllardır güç kaybeden Erdoğan, 7 Haziran’ın ardından bir iç savaş başlatmaya cesaret ettiyse bunun nedenlerini sadece Cumhuriyet İttifakı’nın ihtiyaçlarında aramamalı. Erdoğan karşısında net bir siyasi konumlanışı ve eylem çizgisi olan özgüvenli bir halk muhalefeti görseydi bir iç savaş başlatmaya cesaret edemezdi. Oysa “Seni başkan yaptırma-yaçağız!” şiarıyla ilerleyenler seçimden sonra olası bir AKP-CHP koalisyonunu bozmamak için tüm eylem ve etkinliklerini iptal ettiler. Suruç ve 10 Ekim katliamlarından sonra iç savaş çıkmasını diye kitlelere evde oturun çağrısında bulundular. 15 Temmuz’un ardından yine bir iç savaşa geçit vermemek için darbeye karşı meşru hükümetin yanında olduklarını söylediler. Halbuki iç savaş çoktan başlamıştı ve derinleşiyordu. Muhalefetin bu ürkek tutumu Cumhuriyet İttifakı’nın daha da pervasızlaşmasına yol açtı.

İç Savaş Sürerken Amerikancı Millet İttifakı İç Savaş Yokmuşçasına ve İç Savaş Fobisiyle Hareket Ediyor. Türkiye’de tutuklu sayısı 12 Eylül’dekinin üç katını geçmiş durumda. Denetimli serbestlikle dışarıda tutulan altı yüzünü aşkın kişi hesaba katılsa bu oran dokuza ona çıkacak. Tutuklu HDP’lilerin sayısı rekora koşuyor. İnfazlar, katliamlar diz boyu. Hükümetin hukuksuz uygulamaları katlanarak artıyor. Mazbatalar iptal ediliyor, kayımları atanıyor. Kısacası iç savaşın şiddetinde en ufak bir değişiklik yok. Ama sözümona Erdoğan’ın karşısında duran Amerikancı Millet İttifakı tüm bunları yok sayıyor. Hükümetin tüm bu saldırılarını karşısında “toplumsal bariş bozmayacağız, iç savaşa geçit vermeyeceğiz.” açıklamaları yapıyor. Oportünizmin, yani burjuva siyasetinin zehirlediği solun ezici çoğunluğu da bu söylemi kısmen yahut tamamen tekrarlamakta beis görmüyor.

Amerikancı Muhalefetin Yayıldığı Hayaller Temelsizdir. Bugün Millet İttifakı tüm umudunu Gül-Davutoğlu ikilisinin AKP’li huzursuzları peşinden sürükleyerek AKP’yi parçalamasına bel bağlamıştır. Sıkışan Erdoğan’ı kuşatarak yumuşatmak, onun karşısına İmamoğlu gibi bir aday çıkararak 2023’te Cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazanmak hayalleri kurmaktadır. Bu hayallerin

hiçbir inandırıcılığı yok, zira 7 Haziran’dan hatta öncesinden bugüne kadarki tablo açıktır: Erdoğan geriledikçe saldırganlaşmaktadır. Kayımlar, “Ankara’yi, İstanbul’u kaybeden Erdoğan Amed’e daha zor kayımları atar” hayallerini tuzla buz etmiştir. Beklenenin aksine Babacan’ın parti girişimi AKP’yi parçaladıkça Erdoğan’ın Cumhuriyet İttifakı’na bağımlılığı büyüyecek, iç savaş şiddetlenecektir.

İç Savaşın Kaçınlar Onun Kurbanı Olurlar. Sınıflar mücadelesi tarihinden çıkarılacak ders ise basittir: “Ya devrimler savaşı durdurur ya da savaşlar devrime yol açar.” Tarihte bariş kampanyalarıyla engellenmiş ya da durdurulmuş tek bir savaş örneği bile yok. Birinci paylaşım savaşından önce pasifizm propagandası yürüten tüm akımlar savaşta kendi hükümetlerinin yedeğinde yer aldılar, emperyalist savaşın bir parçası haline geldiler. Bu durumun tek istisnası savaştan önce de savaş sırasında da devrimi hedefleyen bir mücadele yürüten, bu mücadeleyi yürütecek devrimci bir partiye sahip olan Bolşevikler oldu. Bolşevikler savaşın bariş temennileriyle değil devrimci bir ayaklanmayla son bulacağını biliyorlardı. O yüzden savaş sırasında da savaşı iç savaşı çevirme parolasıyla hareket ettiler. Bolşeviklerin dışında kalan akımlar ise ya işçi hareketlerinin ezilmesi sürecinin aktörleri ya da karşı devrimci terörün kurbanı oldular.

Sol Akımların Ezici Çoğunluğunun Eli Kolu Bağlı Durumdadır. Çünkü neredeyse hepsi bolşevik-komünist siyasetle vedalaşmış, iktidar hedefi gütmeyen tasfiyeciler içinde “toplumsal muhalefeti büyüme” bahanesiyle yer almıştır. Aynı çoğunluk yıllardır yarattığı iç savaş fobisi nedeniyle çoktan pasifist bir siyasi çizgiye geçmiş durumdadır. Önce 31 Mart’ta sonra da 23 Haziran’da parlamentarist, pasifist hayaller yayan Amerikancı Millet İttifakı’na destek vererek kendini iyiden iyiye silahsızlandırmıştır. Bu çizgiden kopmadan kayımlara karşı devrimci bir çizgide mücadele etmek mümkün değildir.

Kayımlara Karşı Birleşik Mücadele Sloganı Bugün İçin Yetersiz Ve Kafa Karıştırıcıdır. 31 Mart seçimlerinden önce kimse kayımların adını ağzına almıyorken, kayımların tehditini püskürtmekten söz etmek kendi başına bir ayrım çizgisiydi. Bugünse İmamoğlu’su, Kılıçdaroğlu’su, Davutoğlu’su, Gül’ü, Karamollaoğlu’su hep beraber kayımları karşıtıdır. Öyle ki İçişleri Bakanlığı’na karşı MHP’yi destekleyen Aksener bile kayımların sebebi karşısında izahat beklemektedir. O halde bugün kayımlara karşı birleşik mücadele sloganıyla yetinmek aslında Erdoğan’ın kayımlar saldırısını CHP, Saadet ve AKP’den çıkacak yeni partiyle birlikte göğüsleme hedefini anlatır. Esas

olarak tasfiyecilerin HDP’yi Amerikancı muhalefetin içine çivileme niyetiyle örtüşür. “Kayımlar saldırısı asıl olarak İstanbul ve Ankara’yi hedefliyor” diyen CHP’liler HDP’nin kayımlar karşısındaki mücadelesini CHP’nin önceliklerine uygun şekilde yedekleme amacını taşıyor.

Kayımlar Ancak Hükümete Karşı Emekçilerin Bağımsız Kitlesele Seferberliği İle Püskürtülebilir. Kayımların iç savaşın bir parçasıdır; Cumhuriyet İttifakı ayakta kaldıkça iç savaş bitmeyecek. O halde kayımları karşıtı eylemlerin amacına uygun bir çizgide ilerlemesi için sadece kitlesele eylemler yürütme yapmak yetmez; hükümeti cepheden karşısına almak şart. Hükümeti süpürecek bir seferberlikten söz etmeden kayımların karşıtı eylemleri Millet İttifakı’na verilecek oya tahvil etmeye, bu eylemleri siyasi iktidar hedefinden yoksun bir protestoya çevirmek isteyenlerin kösteğinden kurtulmak mümkün değildir.

Erdoğan’ı Geriletme Stratejisi Zaten Çoktandır Gerileyen Erdoğan’ın İktidarda Kalmasına Hizmet Eder. Bu şartlarda “Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi” adı altında Cumhuriyet İttifakı’nın iktidarını tesis eden anayasa, tümüyle değişmeden mevcut durumu değiştirmek mümkün değildir. Çıkış yolunun ilk adımı mevcut anayasayı ve onunla tesis edilen siyasi iktidarı çöp sepetine atacak yeni bir anayasa yapmaktır. Yeni bir anayasa, mevcut anayasanın tarif ettiği Cumhurbaşkanlığı’nın hükmettiği parlamentodan çıkmaz. Yeni bir anayasa için sansürsüz, barajsız, engelsiz seçimlerle bir kurucu meclis hedeflenmelidir. Böyle bir kurucu meclis AKP/MHP ittifakının iktidarı altındaki seçim sandıklarından çıkmaz.

Emekçilerin ve Ezilenlerin Bağımsız Seferberliği ile Dayatılan Bir Kurucu Meclis Hedefi, Siyasi Tablonun Esaslı Bir Değişime Uğramasının Üzerinden Atlanamayacak Bir Kertesidir. Bu hedef için emekçilerin ve ezilenlerin siyasi seferberliği gerekir. Bu seferberliğin sağlanması, emekçilerin ezilenlerin çıkarlarını savunma iddiasında olanların, Cumhuriyet İttifakı’nın Amerikancı rakiplerinin gölgesinden kurtarılması bir siyasi çizgiyi takip etmesiyle sağlanabilir ancak. Bu güncel ve acil ödevin gereği, bu hedefi öne çıkaracak bağımsız ve birleşik bir siyasi seferberliğin sağlanmasıdır.

İç Savaşın Kaçarak İç Savaş Durdurulmaz!

Cumhuriyet İttifakı Gitmeden Kayımları Bitmez!

Kayımlara Karşı Emekçilerin Burjuva Siyasetinden Bağımsız Seferberliğini Örelim!

Demokratik Anayasa İçin Kurucu Meclis!